

AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Oroszházi HARANGSZÓ

XIX. évfolyam 4. szám · 2012. advent-karácsony

„... mint egy kisgyermek”

Karácsony estéjének semmi mással össze nem hasonlítható hangulata, történései életem legélénkebben élő emlékei között vannak. Havas karácsonyoknak még a nagyváros forgatagában is ünnepélyes csendje ugyanúgy eleven bennem, mint a templomból hazaigyekvő, meglepetésre számító kisgyermek feszült, de örömteli várakozása. A család együttléte, a megajándékozottság boldogsága, az év legkülönösebb estéjének varázsa mind-mind a múlt egyre távolodó, de mégis csodálatos lenyomata felnőtt életemben. Nagyon könnyen kimondhatjuk, és sok tekintetben nem állunk távol a valóságtól: ez az ünnep, karácsony előestéje a gyermekek ünnepe. Azoké, akik a legtisztább naivitással, várakozással, hittel tudnak elébe nézni mindannak, ami vár rájuk. A gyermeklétük legnagyobb eseményei közé tartozó szentestétet nem feltétlenül a megkapott ajándékok értéke, mennyisége teszi feledhetlenné, hanem az az élmény, hogy hitük, várakozásuk nem volt hiábavaló. Persze nyilvánvaló, hogy senkit nem akárok kizárni az ünneptől kapott áldások sorából, de a gyermekek nagyon előkelő helyet foglalnak el azok között, akikhez ez a nap szól.

Jézus életének eseményei között a csodatételek, a tanítások, az üdvörténeti jelentőségű események sorában felbukkan a gyermekekkel való találkozás epizódja. Karácsony estéjén szinte idilli teológiai környezetet teremt ennek a résznek a felidézése. Ahogyan azonban Jézus ezzel az

egyetlen mondattal megnyilatkozik a gyermekekről, a róluk példázott bizalomról, olyan helyzetbe állít minket ez az egyetlen mondat, amelyben komolyan el kell gondolkodnunk „felnöttségünk” minden terhén, felfelé szárnyalásunkat akadályozó nagykorúságán. Nem, nem arról van szó, hogy valamiféle felelőtlen, gyermetes, a világról tudomást sem vevő magatartás adhatja meg nekünk azt a karácsonyi hangulatot, amit az elveszett gyermekkorban keresünk és próbálunk újra átélni. Inkább annak kellene hatalmába kerítenie bennünket, hogy teljesen átértékeljük az ünnephez és annak főszereplőjéhez való viszonyunkat. Megpróbáljunk várni és nem siettetni, elfogadni és nem adni, bízni a csodában és nem megkérdőjelezni, hogy vajon tényleg csoda történt-e. Megpróbálni Jézusi értelem-ben gyermekké lenni.

A Megváltó földre érkezése egybe kapcsolódik a gyermeklét valóságával. Magára kellett vállalnia a fizikai lét megjelenésének minden törvényét. Isten országának közénk hozója nem fényes diadallal, a természetfeletti jelző világszenzációval, látványossággal és feltűnően jelent meg az emberek számára. Nemes egyszerűséggel emberként született meg, hogy az emberek számára legyen hallható, érthető, kézzelfogható valóság. Elegünk van már a médiacsodákból, az egekig rugaszkodó sztárokból, a személytelen magasságokba magasztosuló elvek-ből. Sokkal többet jelent, ha közülünk egy közel hajol, ránk figyel vagy felemel ben-

nünket. Isten is egy akart lenni közülünk, hogy abban a közöttünk lévőben megérezzük, megtapasztaljuk őt. Hogy ő sem elérhetetlen magasságokban lakozik, hanem odalép hozzánk. Az ige megtestesülése, Isten ígéreteinek beteljesülése így lesz elválaszthatatlan egységgé a betlehemi gyermek születésével: egy gyermek született nekünk, aki az Egyetlen minde- nek felett.

Nyitott szívvel, a befogadás készségével vagyunk karácsony estéjén. Várjuk, hogy befogadhassuk a meglepetés örömet, a család találkozásának boldogságát, azt a hangulatot, ami egy ideig még biztos fényt vet sokszor szürke útjainkra. A karácsony esti gyülekezet befogadó közösség. De milyen várakozással vannak tele a szívek? A kérdésre annyi válasz születhet, ahányan vagyunk, de egy válasszal Jézus mondata is odaáll elénk: Isten országát fogadjátok. Jézus minden várakozásunkat, beteljesületlen vágyunkat, meglepetésre áhító, felnőtten is gyermek szívünket egy megvalósult csoda felé fordítja: elhozta közéték Isten országát. Elhozta közéték a hazatalálás örömet. Elhozta azt az életformát, ami egyedül képes hathatósan felülemelkedni mindazon a rosszon, ami mérgezi a hétköznapokat. Meglátjátok-e ezt karácsony estéjében? A sok szép szokás, közösségi és családi tradíció, magunkkal hozott emlék és várakozás előkészíti-e a legfontosabb megérkezését, vagy éppen elhomályosítja azt? Fontos, hogy jól figyeljünk erre a nagyon gyorsan elhang-

*Mindenkinek áldott karácsonyt
és egészségben, örömben gazdag új évet kíván
az Oroszházi Evangélikus Egyházközség*

zó, egyetlen jézusi mondatra, mert a legnagyobb ajándék elfogadásáról vagy elutasításáról van benne szó: Isten országa, a vele való közösség, az általa felajánlott örök szövetség az az ajándék, amivel be-toppanni készül hozzánk.

Mindig, újból és újból megfogalmazódik a kérdés: van-e esélyünk arra, hogy ne menjünk el a nekünk készült csoda, a számunkra adott ajándék mellett? Jézus ezen a mai estén a gyermekek megáldá-sakor elhangzott szavában megmutatja ezt az esélyt: „... mint egy kisgyermek”. Furcsa lehetőség ez a mai világ értékrendjében. Valamit elérni, valahová eljutni, karriert befutni, jövőt építeni épp a tudatos-ság, a felnőttesség, a precizitás, és nem ritkán az erő, a másik háttérbe szorítása, az önérdek érvényesítése mellett lehet. Erről szól a mai kor, ezt sulykolja a média, erre épülnek azok a rendszerek, amelyekben élnünk kell hétköznapjainkat. Karácsony estéje azonban megállít, visszafordít erről az útról, és feje tetejére állítja a világot: „... mint egy kisgyermek”. Erő nélküli rá-

hagyatkozás, átfogó ismeret, tudás nélküli bizalom, feltétlen szeretet. Ahogyan egy kisgyermek ringatózik anyja ölében, ahogyan egy kisgyermek kapaszkodik apja erős karjaiba. És boldog békessége van, biztonságban érzi magát. Ez az egyetlen mikéntje annak a hitnek, amely képes meglátni Isten országát, az abban adott jelent és jövőt. Aki így tudja Jézusra bízni az életét, annak mindennapi tapasztalata lesz a gyermekek öröme, amit felnőttként csak halvány emlékként tudunk visszaidézni, de ami felé szívünk mélyén fájdalmas nosztalgiával vágyakozunk. Isten országa csak a gyermekeké? Karácsony csak a kicsiké?

Nem. Mindenkié. Mindenkié, aki tud és mer gyermek lenni, amikor az élet nagy kérdéseit arra kell bízni, aki mindennél nagyobb ajándékot készített az emberiségnek: megváltást, békességet, szeretetet.

Ezen az estén különös módon kapcsolódik egybe múlt, jelen és jövő. Kísérnek bennünket emlékeink, visszagondolunk

régvolt idők karácsonyaira, és a megszépítő emlékezetben visszavágyunk gyermekkorunk világába. Szívünk nyitott a jelenre. Hoz-e valamit ez a mostani ünnep, lesz-e valami felemelő, valami megváltoztató erejű benne – fogalmazzuk meg kérdéseinket. S ezek az el nem hangzott válaszok jelentik a jövőt? Nosztalgikus, kicsit fájdalmas múlt, kétkedő jelen, bizonytalan jövő: ez karácsony szentestéje? Belesodródhatnánk ebbe a kérdés-sorba is. De a gyermekeknek szóló vilá-gossággal és szeretettel szól Jézus szava, amivel a gyermeklét bátorságára szólít bennünket. Karácsonykor a múlt nem édesbús nosztalgia, hanem a betlehemi éjszaka valósága, a jelen nem kételkedés, hanem öröm, hogy számunkra is megszületett a Megváltó, a jövő pedig ebből források: Isten országának jövőképe, amely a teljesség, a végtelenség üzenetét hordozza. Így fogadjuk „gyermekhittel, bátran” a gyermekké lett Isten érkezését.

ÖRDÖG ENDRE

Mire vágysz?

Nem tudom, ki hogy van vele: karácsony egy fix tájékozódási pont volt, kisgyermekkoromtól fogva. Majd karácsonyra megkapod – hangzott az ígéret egy-egy nagyobb vágyamnál. Ezért, mint minden gyermek, vártam én is a karácsonyt. Számolgattam hányat kell még aludni a Nagy Napig. Amikor minden elcsitul, amikor minden a helyére kerül, amikor... De addig? Csigalassan teltek a napok. Aztán később már én is bekapcsolódtam az előkészületi munkákba, a takarításba, a sütésbe, és törtem a fejemet, hogy milyen ajándéknak örülnének legjobban szeretteim. Listát is készítettünk. Minden név felkerült a lap tetejére, és már szeptember-október környékétől figyeltük vágyainkat, hiányainkat. Kívánságlistát készítettünk tehát, és így sokkal könnyebb volt. Már csak egymástól kellett kérdezősködnünk, hogy elosz-szuk a vásárlandókat, és ne ugyanazt hozza mindenki Jézuskája.

Mit kérsz? Mit szeretnél? Mi a vágyad? Advent időszakában központi helyet foglaltak el ezek a kérdések. Szerető családi légkörben ez helyén is van. És most? Tükörbe nézek. Megkérdem? Megkérdem? Mit szeretnél? Készítünk kívánságlistát? Figyelünk úgy a másokra a beszélgetés során, hátha elszólja magát? Nyomozunk, hátha baráti körben elmondta a szíve vágyát, amit teljesíteni tudunk? Én nagyon szerettem az adventi időszakot, mert izgalmas bizsergés fogott

el, amikor arra gondoltam, vajon az én ajándékomnak mennyire fog örülni? Láthatom-e az arcán a mosolyt, a meglepetést, az örömet?

Nem tudom, ki hogy van vele: karácsony ma is fix tájékozódási pont az életben. Igaz, kicsit másként már. Költözés után a dobozhalmokra tekintve összekacsintottunk: karácsonyig minden a helyére kerül. Ráérünk. Ráérünk? Advent elején meggyújtjuk az első gyertyát a koszorún, és tudjuk, közeleg karácsony. Sokasodnak a teendők, szerveznivalók. Családi találkozót tervezünk, rohamléptekkel haladunk előre. Divat panasz-kodni, sáptozni: Még csak most telt el a nyár! Én azt szeretném, ha az idej adventet azzal tölteném, amivel „kell”. Hogy nyugodtan rácsodálkozhasak arra, hogy egyre nagyobb a fényesség az adventi koszorún. Hogy újra megbizsergjen a szívem, amikor készülök. Azt szeretném, ha a lakásban uralkodó rendnél és tisztaságnál, a karácsonyi asztalra tett mennyei lakománál, az ajándékok beszerzésénél fontosabb legyen az: Mit kérsz? Mire vágysz? Mit szeretnél? Azt szeretném, ha az adventi csendben megtalálnám életem kérdéseire a választ. Lehet általánosan fogalmazni, lehet nagy szavakat használni: kérek szeretetet, nyugalmat, békét, egészséget, biztonságot... Mindegyiket, és valójában egyiket sem. Mert valahogy úgy van ebben a földi életben, hogy minél inkább megkapjuk szívünk vágyát, minél

inkább birtokolunk valamit, annál jobban ragaszkodunk hozzá. Az ember már csak ilyen. Talán az adventi időszakban ezért hajol egészen közel hozzánk Isten, hogy kimondatlan vágyainkat vizsgálja, suttogó fohászunkat meghallja, s adventi-karácsonyi fényeket gyűjtsen közöttünk. Ezért olyan titokzatos és csodálatos Isten leleményessége! Mert kit örömeiben, kit bánatában szólít meg, kit sikerekkel, kit kudarokkal von magához... De karácsony, Jézus születésének ünnepe fix tájékozódási pont ma is. Gyermekeknek, felnőtteknek, időseknek, munkásoknak és nyugdíjasoknak, munkanélkülieknek, vállalkozónak, egyedülállóknak és nagy-családosoknak egyaránt.

Mi a vágyad? Kérdezem adventben. Kívánom, hogy Isten szeretetéből részeseüljön minden Kedves Olvasó, töltsse be minden szükségünket! S a szeretet legkisebb morzsáját is észrevegye, mely munkahelyen, csendespercben, gyermekek mosolyában, zene harmóniájában kö-zénk jön. Ami nem birtokolható, hiszen mulandó, de talán annál értékesebb, s erőforrást ad a szürkébb napok harcában is.

„Adventi csendben, Téged várunk. Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!” Áldott készülődést és meghitt karácsonyi napokat kívánok szeretettel:

IHÁSZ BEATRIX
evangélikus lelkész

Advent

Egy író-helytörténész számára kicsit mindig próbatételnek számít több évszázados hagyományokra terelni a szót. A közelgő ünnep varázsa készlet arra, hogy ezúttal mégis vállalkozzak rá, és elmondjam: egykor advent kezdetét éjféλι harangszó jelezte, négy vasárnapal az ünnep előtt.

A Jézus születésének ünneplésére való előkészület Szent András apostol ünnepeától (november 30.) négy vasárnapot foglal magában, és december 24-én ér véget. Az ünnephez kapcsolódó számos népszokás egyike az adventi koszorú készítése. A végtelent szimbolizáló kör, az örökkévalóságot jelképező zöld (amit nem véletlenül nevezünk örökzöldnek) és a négy különböző színű gyertya.

A már meggyújtott gyertyák lángja varázsol igazi ünnepi hangulatot körénk. Az én adventi gondolataim sem mások, mint az Önöké, Kedves Olvasók! Talán csak annyiban, hogy van, akiknél időben messzebből hoztam az emlékeimet.

Városalapító eleink viszont mindannyiunknál messzebből és régebben, 1744-ben érkeztek erre a földre. Nekik akkor mást jelentett adventben élni, karácsonyt várni, mert ez a szép latin eredetű szó (adventus) számukra szó szerint eljövetelet, megérkezést jelentett. Ők is megérkeztek ide a békésebb élet reményében, lelkükben Krisztus eljöveteleire várva.

Mi is várunk és készülünk a varázsos karácsonyi csendre, amit már megtapasztaltunk. Nem csak a hívők tartják számon advent idejét. Ez a négy hét ma már mindenkinek a szeretet ünnepére való felkészülést jelenti. Az év legszebb és legcsaládiasabb ünnepének, a karácsonynak talán legjobb része ez a készülődés. Karácsonykor minden a szeretetről és szereteteinkről, a barátságáról és harmóniáról szól, legalábbis erről kellene neki.

Akik az idősebb generációhoz tarto-

zunk, kegyelemből megkapott éveink alatt arról is meggyőződhattunk, hogy nem az ajándékok értéke teszi széppé a karácsonyt, hanem valami más!

A meggyújtásra váró adventi gyertyák közül a negyedik a golgotai keresztre utal. Ennek fellobbanó fényében gyűlünk össze ünnepelni.

A négy adventi gyertya lángja mindennél azt jelenti: nem szükségszerű lelki sötétségben maradnunk. Talán ezért van az, hogy egész életünk hasonlít egy nagy várakozásra. Városunk polgárai is mindig a szeretet és a béke megérkezésében reménykedtek. Mert az írás azt mondja a negyedik gyertyáról: én vagyok a remény, én nem alhatok ki. „Tartsd meg az ünnepet és az megtart téged!”

Azok a jelek, amelyek így ünnep táján körülvesznek bennünket, általunk létrehozottak, és mégis túlmutatni látszanak a szürke hétköznapjainkon. Ilyentájt már fényhiányos az életünk: rövidülnek a napok és egyre hosszabb a sötétség.

Orosháziságunkat a városalapítás határozza meg. A mostani adventen meggyújtásra kerülő gyertyák fénye is azt fogja hirdetni: ma is azt a világosságot ünnepeljük – akárcsak 268 évvel ezelőtt eleink –, amely karácsony ünnepét készíti elő. Már csak egy fontos dolog vár ránk: a lelkünket kell ünnepelőbe öltöztetni. Úgy érzem, mondandóm végére egy orosházi szerző verséből is idekívánkozik néhány sor:

*A csend madárhang után kutat
Erejét próbálni a szél, rétekre suhan.
Álom gázlókon át karácsony közelít
Talpig sugárzó fényben, reggelre
Ott áll a kapuk előtt.*

Áldott karácsonyt kíván:

VERASZTÓ ANTAL

Túrmezei Erzsébet: ELJÖN

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.

Eljön! Eljön!

*Beteg, a gyógyulásod,
rab, a szabadulásod,
halott, az életed.*

Szomorú, most jön az öröm!

Erdőtlen, most jön az erő!

*Éjbe' járó, hajnalra váró,
fölkkel a fény neked.*

Zendül az ég,

zendül a föld,

Isten izent:

Eljön! Eljön!

Ádvent! Ádvent!

*Ádvent. Dörög rendíthetetlen,
kemény királyi üzenetben.*

Eljön. Eljön.

*Ha elkerülöd a mosolyban,
elédkerül mint könny, sikoltás.*

*Ha a bölcsőben meg nem látod,
utadat állja mint koporsó.*

Eljön az Első és Utolsó.

*Ha mint templom szelíd hangja
nem találhat szíven a hangja,*

ágyúk ádá az tüzeben hallo

ítelni rajtad majd e hangot.

És rombadőlhet minden oltár,

elnémulhat zsolozsma, zsoltár,

háza küszöbén fog megállani...

A munkazajban, léha dalban,

vagy az éj titkos csendjében fogod

közelgő lépteit meghallani.

Eljön, eljön! Ki nem kerülheted.

Ha kikerülöd mint kegyelmet,

úgy kell bevárnod mint ítéletet.

Hallo? Hallo?

Mozdul az ég, mozdul a föld,

Isten izent:

Eljön. Eljön.

Ádvent. Ádvent.

Ünnepi istentiszteleti rend

- December 24-én, hétfőn: 15 óraker családi, 17 óraker karácsonyesti, 23.30-kor éjszakai istentisztelet a templomban.
- December 25-én és 26-án, kedden és szerdán: 10 óraker ünnepi, úrvacsorás istentisztelet a templomban.
- December 27-én, csütörtökön: 17 óraker istentisztelet a gyülekezeti teremben.
- December 30-án, vasárnap: 10 óraker istentisztelet a templomban.
- December 31-én, hétfőn: 17 óraker óév esti istentisztelet a templomban.
- Január 1-jén, kedden: 10 óraker a templomban, 17 óraker a gyülekezeti házban istentisztelet (mindkettő úrvacsorás).
- Január 6-án, vasárnap: 10 óraker vízkereszt ünnepi istentisztelet a templomban.

Mindenkit szeretettel hívogatunk és várunk!

Orosházi evangélikus évfordulók 2013-ban

Arörvidesen befejeződő 2012-es esztendőben ünnepeltük Frenyó László, egykori orosházi gimnáziumi tanár és Fasang Árpád evangélikus tanító, zeneszerző születésének századik, Balassa Pál lelkész születésének 200. évfordulóját. Két halálósi évfordulóról is megemlékeztünk: Fürst Ervin nagytiszteletű úr 25 éve, Mikolay István lelkész pedig 150 éve adta vissza lelkét Teremtő Urának.

A 2013-as évben is csak a kerek évfordulókat, a 25 esztendőt, illetve ennek többszörösét (tehát 25, 50, 75, 100 stb.) válogattuk ki ünneplésre, megemlékezésre. Mindnyájan tudjuk: ünnepeink és emlékezéseink evangélikus tudatunk fontos tényezői, gyülekezetünk összetartozását, múltunk jelenünkkel való kapcsolatát jelentik.

Január

175 éve, 1838. január 7-én, Győrött született **GYÓRY VILMOS** evangélikus lelkész, író, költő, műfordító, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja.

Szülei: Győry Endre tanár és Wurmb Katalin. Hat osztályt a pesti evangélikus gimnáziumban végzett, de miután ott nem volt VII. és VIII. osztály, a pesti kegyesrendi gimnáziumban érettségizett. A reformátusokkal közösen fenntartott pesti Teológiai Akadémiára iratkozott be, 1860-ban kapott lelkészi diplomát. Pár hónapot tanult a berlini egyetemen, majd Székács József püspök segédlelkésze lett. Életének leghosszabb időszakát, az 1862-től 1876-ig terjedőt töltötte Orosházán, a kítűnő esperes-lelkész, Torkos Károly mellett. „Mint egy kis Pál apostol” hirdette az igét, alkalmazkodott a helyi viszonyokhoz, elbűvölte a nép minden rétegét. Az evangélikus elemi iskolai oktató-nevelő munka minőségének javításán fá-

radozott, tudománynépszerűsítő előadásokat tartott, a népművelés hiteles tekintélyévé vált. Közel ötven önálló kötete látott napvilágot, fordított Moliere, Shakespeare és mások színműveit. Orosházi életének maradandó alkotása a spanyolból átültetett Cervantes-mű: Az elmés nemes Don Quijote de la Mancha. 1876-tól budapesti magyar lelkész lett, s ott is halt meg 1885. április 14-én. Orosházán őrizzük emlékét, festmények készültek róla, Elek László monográfiát írt, a Győry Vilmos tér 3. szám alatti parókián pedig két emléktáblát helyeztek el. Egyháztörténeti parkunkban emlékkövet emeltünk tiszteletére, a templom déli karzatán kialakított terem, legutóbb a szeretetszolgálat vette fel nevét.

Március

100 éve, 1913. március 19-én, a Pest megyei Monoron született **BENKŐ ISTVÁN** evangélikus lelkész, megbízott esperes.

Szülei: Benkő István csizmadiamester és Dudás Ida. A ceglédi Kossuth Lajos Reál-gimnáziumban érettségizett 1931-ben, majd a soproni teológián tanult, az 1935/1936-os tanévben Helsinkiben képezte tovább magát. Segédlelkészi éveit 1939 őszén Gyulán iktatták be lelkésznek.

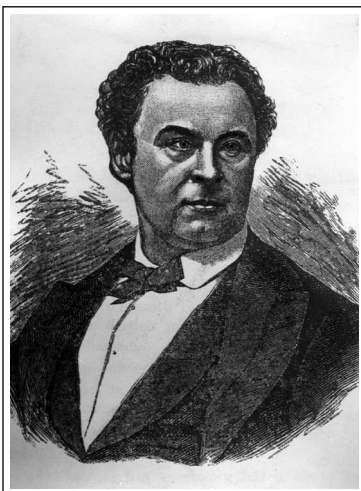
Innen 23 esztendei szolgálat után Orosházára választották meg. 1962-től a nyugalomba vonult Fürst Ervin örökébe lépett. Miután Orosháza esperesi székhely volt, szinte mindvégig ő volt az igazgató-lelkész. Kiváló érzéssel, páratlan diplomáciai készséggel kormányozta a helyi egyházközösséget. A lelki gondozás mellett felelősséget érzett az egyház anyagi ügyeiért, az épületek, a templom állandó felújításáért, a temetők rendjéért. Igényes

volt prédikációinak elkészítésében, érdekesen, színesen magyarázott, mondani-valóját érzékletesen tudta megjeleníteni. Széles látókörű, rendkívül mozgékony lelkész volt, egyik elindítója az egyházzenei esteknek. Orosházi éve alatt hétszer volt Finnországban, mindenütt híveket szerzett Magyarországnak és Orosházának. Az 1960-as évektől érkeztek városunkba is finnek, a Tampere-Härmälä-i gyülekezettel való kapcsolatfelvételnek is ő volt az elindítója. 1984-től nyugdíjas-ként több esztendőn át Sao Paulóban volt a braziliai magyarok papja. Orosházán halt meg 1993. november 28-án. Az evangélikus templomban tartott gyászistentisztelet után Gyulán, a családi sírboltban helyezték örök nyugalomra.

100 éve, 1913. március 20-án, a Nógrád megyei Heréd nevű községben született **ARANYI JÓZSEF** evangélikus lelkész, esperes.

Szülei, Aranyi István kőműves és Svechla Mária. Az aszódi evangélikus gimnáziumban érettségizett, majd 1936-ban végzett a pécsi Erzsébet Tudományegyetem soproni hittudományi karán. Ezután egyéves ösztöndíjat kapott a berlini Friedrich Wilhelm (a későbbi Humboldt) egyetemre. Több helyen volt segédlelkész, majd Rákosszentmihályon vallásnár. 1946-ban iktatták be a szomszédos Gádoros parókus lelkészének.

1952-ben, Gyöngyösi Vilmos Orosházáról való távozása után meghívással töltötték be a megüresedett lelkészi állást, s őrá esett a választás. Botyánszky János esperes mint kiváló lelképásztort és nagy-szerű szervezőt ajánlotta a gyülekezet figyelmébe. Fontos szempont, hogy személye alkalmas volt az állam és az egyház közötti békés viszony továbbépítésére.

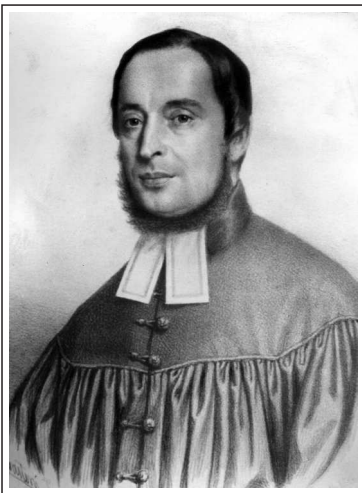

Időközben a zsinat déli és északi egyházkerületre osztotta az addigi négy püspökséget, és a megalakult új Nyugat-Békési Egyházmegye első esperese Aranyi József lett. Nagyon nehéz időszak volt ez, a diktatúra az egész társadalmat ellenőrzés alatt tartotta. Az egyházat megfosztották autonómiájától, elvették földbirtokait, épületeit, csökkenteni kellett az alkalmazottak létszámát. Aranyi József, bár orosházi időszakát pályája csúcspontjának tartotta, 1956 nyarán áthelyezését kérte. Ezután még két évtizedig gondozta a csépai egyházközséget. Tatabányán, 1999. október 3-án fejezte be földi életét. Egyháztörténeti parkunkban 2012-ben követ állítottunk emlékére.

November

200 éve, 1813. november 12-én, Pápán született **TORKOS KÁROLY** evangélikus lelkész, esperes, a bányai egyházkerület, majd az egyetemes egyház jegyzője.

Szülei: Torkos István lelkész-tanító és nemes Udvardy Terézia. Középiskolai tanulmányait Sopronban végezte, a teológiát Sopronban kezdte, majd Bécsben kapott diplomát. 1842-től kecskeméti lelkész lett, ahol 1848-ban ő fogadta Kossuth Lajost. Mély hazafiságról tanúskodó beszédek tartott a forradalom és a szabadságharc idején. 1850-ben került Orosházára, Balassa Pál utódként, Mikolay István mellé. 1856-ban a bányai egyházkerület jegyzője, 1858-tól békési esperes, majd az egyetemes egyház jegyzője. Or-

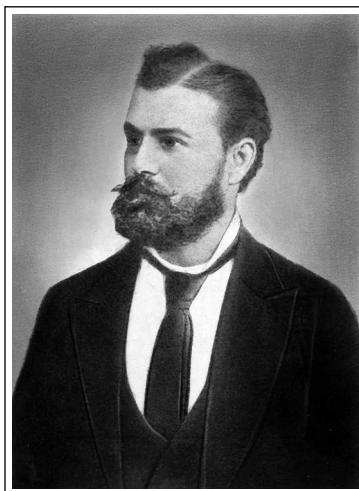
szágos hírű szónok volt. Orosházán igyekezett élére állni a társadalmi mozgalmaknak, tevékenyen részt vett az Orosházi Kaszinó újjáalakításában és vezetésében. 1854-ben teljesen újjáépítették a felvégi paplakot, ahol Veres Józsefet megelőzően ő lakott. Beszédei önálló füzetekben és gyűjteményes kötetekben jelentek meg. Orosházi szolgálata alatt (bár nem lehet egy lelkész nevéhez kötni az iskolaépítéseket) felépült a mai Táncsics utcai, a

Bajcsy-Zsilinszky, a Zombai utcai és a Kettőssánc téri evangélikus elemi iskola. 1878. szeptember végén egyházkerületi közgyűlésre utazott Budapestre, ahova nem érkezett meg. A korabeli jegyzőkönyvben sem a jelenlévők, sem a távollévők között nem szerepel a neve. Orosházán 1990-ben utcát neveztek el róla, 2001-ben egyháztörténeti parkunkban követ emeltünk tiszteletére.

December

100 éve, 1913. december 9-én, Orosházán halt meg **VERES JÓZSEF** evangélikus lelkész, esperes, országgyűlési képviselő, Orosháza történetírója.

Orosházán született 1851. január 2-án. Szülei: Vörös József takácsmester és Kovalcsik Katalin. A sarvasi evangélikus főgimnáziumban érettségizett, rövid ideig jogot hallgatott Budapesten, ahonnan a soproni teológiára ment, majd a hallei egyetemen is töltött egy évet. 1876-ban a soproni líceumban a magyar nyelv és irodalomtörténet tanára lett, s az ottani magyar gyülekezet papjává is meghívták. 1879-ben jött vissza szülőhelyére, amikor orosházi lelkésszé választották. 1896-tól a békési egyházmegye esperese volt. Több – prédikációit tartalmazó – kötete és más önálló kiadványa látott napvilágot. Májig forgatják az *Orosháza történeti és statisztikai adatok alapján* című, először 1886-ban, majd később többször kiadott könyvét. Két évtizedig képviselte az orosházi választókerületet az országgyűlésben, és hosszú ideig volt a közoktatásügyi bizottság tagja is. Orosházán több evangélikus elemi iskola építése és a polgári iskolai oktatás elindítása is nevéhez fűződik. Személyesen is meglátogatta Kossuth Lajost itáliai emigrációjában, majd 1894-ben Turinban ő mondott gyászbeszédet a volt kormányzó koporsójánál. Korának legjelesebb embere volt, a felvégi temetőben tartott búcsúztatására 8000 fő sereglett össze. 1924 óta utca őrzi nevét Orosházán. Két találó olajportrét is festettek róla,

Verasztó Antal pedig pályaképét írta meg. 2001-ben emléktáblát avattunk tiszteletére, majd 2004-ben egyháztörténeti parkunkban követ helyeztünk el emlékére.

KOSZORÚS OSZKÁR

Károlyi Fülöp Béla: ADVENTI HARANGJÁTÉK (kántáló)

Áldás és békesség,
Áradjon a fényesség.
November, december
Didereg egy kisember.
Hozzatok kabátot,
kisbölcsőt, nadrágot,
nagy tüzet rakjatok,
körtáncot járjatok!

Hozzatok gyertyákat,
Szívedet kitarjad
ahogy jön majd a fény
úgy terjed a remény
jön-jön a Megváltó
irgalom tinétek
„Jó hírrel, reménnyel
– kitárt szíved – jöttünk elétek!”

Gyullad a négy gyertya
fény-lelkiünk vigasza,
lobbanjon az a láng
gyújts gyertyát szaporán.
Az első láng üzeni:
Az Úr szeret, higgy neki!
Másik láng az élet
jó angyali üzenet
útban van a gyermek:
Jézus a Megváltó
Ő biz az Úr fia!

Máriának, Józsefnek
érkezett üzenet
lobbanjon újabb fény
van remény, lesz remény!
Ajándék a gyermek
az Úr fiát felneveld,
Áradjon a világban
világ világossága

Negyedik gyertyaláng
Bethlehemi ragyogás
fénylik már a csillag,
ez már a karácsony
Jézusunk, Megváltónk
Óvjatok, védjétek,
tartsatok szigorú őrseget!
Egymás kezét el ne engedjétek!

„Dicsőség Istennek
és az Ő egyszülött fiának,
Jézus Krisztusnak. Ámen”

Kossuth szobra előtt állva

Minden olyan, mintha már megtörtént volna. Szobrot állítunk, imádkunk és vándorlunk. Így éljük, bizony, életünket, s időnként vannak az ünnepek is. Kószálunk itt Európában, helyünket még mindig keressük talán. Kossuth Lajos nézi Orosházát. Nézem a szobrot, s eszembe ötlök, hogy Békés vármegyében 1904-ben elsőként Orosházán állítottak neki szobrot. Aztán épült a templom, s Kossuth elköltözött az Alföld Szálló mellé. Most az a helyzet, hogy Kossuth ismét költözött. Itt állok a Széchenyi téren, a Rákóczi és a Kossuth utca sarkánál. Ez itt már november vége, tocsakos, esős és szürke nap. Télelő. A fény valahol elbújt a komor felhők mögött. Valaha, még mikor nagy volt a Kossuth-kultusz, ez a tér is Kossuth tér volt.

S akkor Kossuth nézte az Erzsébet királyné útját (ma Kossuth utca), s vélte látni, hogy lassan változik minden. Orosháza város kezd lenni. Nagy vásárok voltak, s még mindig híre volt a Gémes Ferenc által elterjesztett „orosházi kenyérnek”, sőt a libának, kacsának és bizony időnként zsúfolásig megtelt az Alföld Szálló üzletemberekkel. Dolgos kezek virágoztatták a települést. A mezőgazdaság volt az alap, s kezdett kibontakozni egy tisztességes és versenyképes agrárkultúra. Láttam a polgárosodást, amiért síkra szállt annak idején. Aztán változott a világ! Jött a kommunista diktatúra, s az bontotta a várost ízekre, mert ipari fellegvárt akart itt. Bármilyen áron! S voltak az eszmének kiszolgálói, nem is kevesen.

Mi maradt utánuk? Lassan málladozó panelházak sora. A lélektelenítés is maradt, ami tökéletesen sikerült!

Idegenné lett minden. Otthont kell építeni, de itt az új átok rajtunk, a pénzisten. Bárhogy is nézem a dolgot, Kossuth egy kicsit a város jelképe lett. Igazán magyar szívű város ez, bár igaz, hogy meséit, dalait hamar levetkezte, elhagyta, de Kossuthoz ragaszkodott a maga módján. Kevés olyan város van e hazában, ahol a honalapítókra úgy emlékeztek ükapáink, hogy a belvárosban – Árpád vezérnek hódolva – a hét vezér utcát kapott. Tessék figyelni, micsoda névsor: Árpád-kert, Ond utca, Könd utca, Előd utca, Tas utca, Töhötöm utca, Huba utca. Csak Álmos vezér került a város peremére. Hát nem pazar emlékezés ez? Dehogynem! No, ez nem magyar hetvenkedő virtus, csupán az ősök tudatos tisztelete, hódolat a gyökereket eresztgetők előtt. S Árpád után éppúgy tisztelik Kossuthot. Ő is kapott a közterületekből: Kossuth utca, Kossuthköz, Kossuth tér, még intézménye is volt, a Kossuth Lajos Mezőgazdasági Szakközépiskola.

A trianoni tragédia után nagyot változott a világ, nekünk különösen nagy lett a változás, szinte kibíráhatatlanul nehéz. Gróf Széchenyi Miklós nagyváradi püspök jelentős anyagi hozzájárulásával épült a templom 1921-ben. 1922-ben már fel is szentelték. Trianon után, hogy Erdélyből jönnie kellett.

Ez a templom is egy jelkép. Üzenetet hordoz, mint annyi minden még ebben a városban. A Trianon utáni teremtés jelké-

pe, ugyanakkor a menekülés tragédiája is.

Lassan mossa az eső a várost, mintha advent idején úgy illene, hogy előbb nagymosást rendezzünk. Talán ránk férne, akárcsak az egész magyarságra, s az emberiségre. Mert egyszer le kellene vetni minden köncöt-göncöt, mely a rongyrazós bulizás elsőbbségét hirdeti, mutogatja önmagát, mintha ez lenne az élet értelme, a lét célja.

Advent idején, bizony, érdemes lenne azon is töprengni, hogy mennyire szeretjük mi és mennyire szeret bennünket a város! Ezt Kossuth is nagyon tudta, hogy mi a kötődés!

Így töprengtem, s eldöcögtem a szobor előtti macskaköves kis terecskén, ez a régi piac emléke. De jó kapocs! Zsigereimben éreztem a múlt idő terhét, sokféle göröngyét.

Közeleg a karácsony, s mi várjuk a fényt, a megvilágosodást, s közben figyelgetek az új főtér felé. Mintha valami reneszánsz életöröm, dal áradna felénk. Már annyit megéltünk, hogy leginkább emlékeztünk, de azt az intő példák miatt vélelem fontosnak. Merről merre megyünk?

Az eső esik, lassan havazni fog. Áldott szép karácsonyt, boldogságos csillagvárast! Eszembe jut egy sor egy versből:

*„... nincs más reményünk,
mint a betlehemi csillag.”*

Mást nem hihetünk!

KÁROLYI FÜLÖP BÉLA

Emléktábla-avató

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Avatóünnepségünk is nemzeti gyásznapunkhoz, az aradi vértanúk tiszteletére rendezett eseménysorozathoz kapcsolódik. Olyan emléktáblának a felavatására készülünk, amely több mint 160 éve történt eseménynek állít emléket. A tábla elhelyezésével pedig példátlanul régi adósságát törleszti Orosháza. Miért is?

Veres József evangélikus lelkész 1886-ban Orosházáról kiadott, és a mai napig haszonnal forgatott könyvében már leírta, hogy „Kossuth Lajos családja is ide, e mindenfelől körülvelt és szorongatott körbe menekült 1849-ben. Neje több heti

itt rejtőzködés után innen menekült a bujdosó után külföldre.” A leleplezésre váró tábla ennek az eseménynek állít emléket.

Az emléktábla ide, a középső tízemeletes épület falára került. Szövege:

*E helyen állott Supkégel Mózes asztalos
1844-ben épült lakóháza,
amely városunk első emeletes épülete volt.
Itt rejtgettek 1849-ben,
a világsi fegyverletétel után
Kossuth Lajos feleségét,*

MESZLÉNYI TERÉZIÁT
(1809–1865)

*Innen menekítették férje után a bulgáriai
Vidinbe, emigrációba.*

Senki sem tudta a községben, ki Supkégelék vendége, ők maguk sem. Csak azt tudták róla, hogy bujdosó és tiszteletben tartották az inkognitóját. Talán sohasem tudják meg, milyen előkelő vendégük volt, ha 1860 januárjában le nem tartóztatják Supkégel asztalos álinasát, Mikolai Ferencet. Ő volt az, aki a pesti március első híreit hozta Orosházára. Egyedül ő ismerte Kossuthnét. Inasnak is azért állt be a mesterhez, hogy a nemzet nagyaszonnyát szolgálhassa. 10 évi várfogságot kapott érte.

1886-ban, Veres József említett könyvében nyilvánosságra került tények után talán még nem gondolhattak arra, hogy emléktáblával jelöljék meg a házat, ahol Kossuth feleségét bújtatták. Így ennek az egyedülálló történelmi eseménynek a színhelye továbbra is jelöletlen maradt. Orosháza népe hazafias felbuzdulásában viszont nem feledkezett meg arról, hogy 1889-ben Kossuth Lajost díszpolgárának javasolja, amit a képviselő-testület egyhangúan és nagy lelkesedéssel meg is szavazott. Így lett Kossuth Lajos Orosháza első díszpolgára.

Azt az előterjesztést viszont, hogy a díszpolgári oklevélre a Supkégel-féle ház, melyben 1849-ben Kossuth felesége tartózkodott *ráfotografíroztassék*, ugyanez a képviselő-testület „mint célszerűtlen, szükségtelen intézkedést” feleslegesnek ítélte.

Így aztán nem tehető fel a kérdés, hogy 1889-ben miért nem lett márványba vésvé ez a történelmi mozzanat, mivel papírra sem kerülhetett. Pedig Magyar-

országon egyedül Orosháza tisztelhetne volna meg magát azzal, hogy Kossuth feleségéről, aki akkor már közel negyedszázada nem volt az élők sorában, ily módon is megemlékeznek.

Táblaelhelyezést mulasztottunk 1904-ben is, amikor Kossuthnak – Békés megyében elsőként – nagyszerű szobrot állítottunk. Ennek is már több mint száz esztendeje. Utána azért mégis történt valami. 1949-ben egy amatőr kutató téves javaslatára alapozva Orosházán, a Thék Endre utca 13. sz. alatti ház falára Kossuth-tábla került, amely szerint Kossuth Lajos 1849-ben az említett épületben szállt meg egy napra. Tudjuk, hogy Kossuth Lajos soha nem járt Orosházán. 13

évvvel ezelőtt a Városi Honismereti Csoporthoz, a Könd utca 22. sz. ház falán elhelyezett emléktáblával, a Kossuth fiúk itt tartózkodásának már valós emléket állított.

Hölgyeim és Uraim! Tapasztaljuk, hogy az utókor szereti azámon kérni történelmi elődeink az elmulasztott alkalmakat. Felsorolásomnak nem volt ilyen célja. A hajdanvolt eseményeknek és tetteknek nyilván okai és indítékai voltak, a helytörténész tiszte nem más, minthogy ezeknek a feltárására és közreadására törekedjen. Ahogy a népi bölcsesség tartja: a szakadékot csak egy ugrással lehet átugrani, kettővel nem. És ez a történelem által állított szakadékokra is érvényes.

Elmondhatjuk, ma felemelően szép eseményben van részünk. Olyan emléktáblával gyarapodtunk, amellyel Orosháza Város Önkormányzata, méltó emléket állított Kossuth Lajosné Meszlényi Terézia 163 év előtti itt bujdosásának. Ezzel egy időben pedig évszázados történelmi és helytörténelmi adósságunkat is leróta. Továbbá szerencsés dolognak tekinthető, hogy a tábla szövegalkotói arra is gondoltak, hogy a történelmi esemény mellett Orosháza első emeletes lakóépületének helyéről is megemlékezzenek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Az emléktáblát ezennel a város lakóinak szeretetébe és oltalmába ajánlom. Köszönöm, hogy meghallgattak!

Elhangzott:
Orosházán, 2012. október 5-én.

VERASZTÓ ANTAL

„Vizsgáljátok az Írásokat...”

Jn 5,39

Ez olvasható egy 1589-ből származó nyomtatvány címlapjának verzőjén. Innen származnak a most először publikált fametszetek, amelyek azért különlegesek, mert megjelenésüket Maczkóné Iványi Katalin és Kulcsár László hosszas és alapos kutatómunkája előzte meg, melynek eredménye szerint az olvasó most egy olyan, 1589-ben nyomtatott könyv részleteit láthatja, ami talán sosem került forgalomba, vagy ha mégis, egyetlen példány sem található könyvtári, levéltári adatbázisokban.

Az *Evangelia et epistolae dominicorum festorum dierum totius anni* nyomtatott ívét a *Florilegii magni, seu Polyanthae floribus novissimis sparsae...* címet viselő, 1621-ben, Frankfurtban nyomtatott szemelvénygyűjtemény kötéstáblája őrizte meg.

A Polyanteae rendkívül népszerű

könyv volt, 1503-tól 1681-ig számtalan kiadást megélt, többször átdolgozták, frissítették. Az 1621-es Lazarus Zetzner nyomdájában készült kiadványból a világon 35 darabról tudunk: a legtöbb (17 darab) – érthető okokból – a nyomtatás helyén, Németországban maradt fenn, ezen kívül Franciaországban, Belgiumban, Hollandiában, Svájcban és az Egyesült Királyságban létezik néhány példány. Magyarországon eddig nem szerepel egy könyvtári adatbázisban sem, lehetséges, hogy az orosházi Táncsics gimnázium Tömböly János Ifjúsági Könyvtárában található az egyetlen kötet az országban.

A 16. században a nyomtatás alapanyaga, a papír nagyon drága volt, ezért igyekeztek minél gazdaságosabban felhasználni. A nyomdában minden munkafázis ellenőrzéséhez új levonatot kel-

lett készíteni, az esetleges hibák korrigálása után ezek a papírok feleslegessé váltak, nem őrizték meg őket, a nyomtatás folyamán felfedezett hiba miatt a rontott íveket is kiselejtezték. Még nagyobb mennyiségű selejtpapír (makulatúra) keletkezett a nyomdák raktárában visszamaradt és eladhatatlannak bizonyult nyomtatványok íveiből, ennek oka általában egyszerűen annyi, hogy az adott mű elvesztette az aktualitását. Könnyen belátható ez például a naptárak esetében, de gyakran előfordult, hogy világnézeti okokból került egy-egy kiadvány a kiselejteztettek közé. Gutenberg találmánya után a könyvek számának növekedése a könyvkötésben is változást hozott, az addig többnyire fából készült súlyos kötéstáblát lassanként felváltotta a vastag papír, a legolcsóbb lehetőség ennek előállítására.

tására a hulladékpapír újrahasznosítása volt: a makulatúrákat összeragasztották, s ezzel erősítették meg a kötéstáblákat. A kötésekben így olyan dokumentumok maradhettek fenn, amelyek különben szinte maradéktalanul elpusztultak.

A Florilegii magni... kötéstáblájából összesen 8 ív (A–H) került elő, nagyrészt félbevágva, ebből már sejthető, hogy rontott nyomdai példányról lehet szó. Az ívek összeillesztésénél, majd tizenkettedrét hajtásánál a helytelenül nyomtatott oszlopok világosan látszanak az E jelű íven, ennek hiányzik is egy része. Érdekes azonban, hogy aztán sehol sem találkozzunk a kész kötettel, mintha a nyomtatás félbe maradt volna, s a könyv soha nem készült volna el.

A címből is látható, hogy latin nyelvű perikópás könyvről van szó, mely előírja a vasár- és ünnepnapokon felolvasandó igérszövegeket, szakítva az Írás folyamatos olvasásának hagyományával. Luther maga is támogatta a perikóparend szerinti olvasást, mivel kialakításával az a cél, hogy az egyházi év alatt keresztmetszetszerű látásmódot sajátíthassunk el, világosabbá válhassanak egyes részek összefüggései, egymáshoz való kapcsolódásai.

A címlapon található metszet a Crnach-műhelyből származik, váll felett ki-vehető a denevérszárnyú kígyó, a műhely jelképe. A nyomtatás helyeként Torunnt jelöli meg, ezt az íveken található vízjel is megerősíti, tisztán látható a város emblémája, ahol Kopernikusz is született. Torun lakossága 1557-ben csatlako-

zott a protestánsokhoz, míg Lengyelország nagy része katolikus maradt. Heinrich Stroband polgármester (1586–1609) szigorúan centralizált vezetése alatt csak az jelenhetett meg, amit a városi tanács előzőleg jóváhagyott. Lehetséges, hogy a könyv német vagy lengyel nyelvű kiadását inkább támogatták a latinnal szemben, lengyel kutatók ugyanis két hasonló töredékről tudnak: az egyik ugyanebből az évből, 1589-ből származik, de nem latin, hanem német nyelvű, és a bibliográfiai adatok alapján nem tizenketted, hanem nyolcadrét hajtott ívről van szó. A kiadó azonban ugyanaz az Andreas Cotenius, mint az itt látható címlapon olvashatjuk. A leírás rontott fél ívekről számol be (C jelű), melyen a következő fametszetek láthatóak töredékesen:

- Belzebub kiűzése a megszállottból
- Krisztus meggyógyítja a vakot
- a hitetlen Tamás
- Szent István (?) megkövezése
- A hal- és kenyérszaporítás

A leírás nyilvánvalóan korrigálásra szorul, mivel a 4. metszetet csak töredékben láthatta a leírás készítője, a hosszátartozó evangéliumi részlettel valószínűleg nem egyeztethette, ezért volt kérdőjel már az eredeti ismertetésben is, de jelen ismereteink alapján egyértelműen a Jn 8,46–59: meg akarják kövezni Jézust, a feje körül látható fénysugarak is az alak felismerhetőségét segítik.

Valószínűleg a metszetek megegyeznek a nálunk lévő íveken találhatóakkal, de érdekes, hogy a sorrendjük teljesen más: a latin változatban a sorrend a következő: 1.) Vak meggyógyítása, 2.) A néma ördög kiűzése, 3.) A kenyérszaporítás, 4.) Jézust meg akarják kövezni, 5.) A hitetlen Tamás. Mivel a perikópáskönyv lényege, hogy adott ünnepnapon meghatározott szöveget olvassanak fel, nem valószínű, hogy ugyanabban az évben egyetlen városban belül két különbözőt készítsenek, a két lutheránus könyv közül az egyiknek hibásnak kell lennie.

A metszetek készítője ismeretlen, de az eddigi töredékek alapján nehéz is lett volna ezt kutatni. Az előkerült makulatúra az eddig ismert 4,5 metszeten kívül további 47, tehát összesen 52 metszetet tartalmaz, a vasár- és ünnepnapokra szánt

evangéliumok legtöbbjéhez tartozik egy (három esetben fordul elő, hogy ismétlődik ugyanaz a kép). Megvizsgálva az ún. másodrendű – elsősorban szentekhez kötődő – ünnepnapok időpontjait, úgy tűnik, a sorozat teljesnek mondható, a makulatúra valójában egy egész könyv.

Az adventi időszakhoz kapcsolódó 1. fametszet Jézus bevonulását ábrázolja Jeruzsálemben, az illusztráció a Mt 21,1–9 evangéliumi részlethez tartozik.

Érdemes megfigyelni a korabeli rajzokon a történetmondó szándékot: Jézus a képen sem egyszerűen számárháton vonul Jeruzsálemben, hanem „a teherhordó állat csikáján”, a metsző ügyel a méretekre, s az állat testtartása is erőlködést tükröz. Látható, hogy a tanítványok a „ruhájukat terítették” az állatra, a kép zsúfoltsága érzékelteti a tömeget, a kép bal szélén valaki épp ruháját teríti az útra, de ha alaposan megnézzük, a földön már hevernek ruhadarabok. Mások „faágakat törtek, hogy az útra szórják”, de nem csupán önfeledt üdvözlő alakokat ábrázol az illusztráció, csodálkozó arcot is látunk, szemérmesen oldalra fordított fejet is, mintha ezt kérdeznék: „Kicsoda ez?”

Remélhetőleg egy tavasszal megjelenő kiadványban az olvasó kezébe veheti a rekonstruált kötetet, részletes bevezető tanulmánnyal a könyv útjáról, a nyomdász történetéről (ugyanarról a Cotenius-ról van szó, aki Báthoryról szóló megemlékezést is adott ki), valamint a hordozó könyvet illető érdekességekről. Addig is a címlap mottójával búcsúozok:

*Qui Christum bene scit,
nihil est, si caetera nescit.*

*Qui Christum nescit,
nihil est, se caetera discit.*

*Aki Krisztust jól ismeri,
nem számít, ha más nem ismer.*

*Aki Krisztust nem ismeri,
mindegy az, bármit is tanul.*

VASSNÉ TÉCSY EDIT

A Florilegii magni, seu Polyanthea floribus novissimis sparsae... (1621) muzeális értékű kiadvány restaurálását támogatta a

nka

Nemzeti Kulturális Alapprogram

Levéltárunk kincseiből I.

Sorozatot indítunk most. Következő lapszámainkban gyülekezetünk történetéhez kapcsolódó régi iratokat szándékozunk bemutatni. Evangélikus egyházközségünk a település 1744-es alapításától szervesen illeszkedik Orosháza életéhez. A kezdetektől fogva őrizzük a keresztelési és esketési, 1771-től a halotti anyakönyveket, majd az 1800-as esztendőktől a jegyzőkönyveket, a gazdasági, az iskolai és egyéb pótolhatatlan iratokat, melyek nemcsak városunk, hanem nemzetünk történetének is részét képezik. Azzal a céllal tesszük közzé most a Horváth András lelkész által elkezdett keresztelési anyakönyv első két esztendőjének bejegyzéseit, hogy megismerjük a falu néhány életre hívójának nevét, egyúttal továbbadjuk evangélikus örökségünket a mai és a jövő nemzedéknek.

A bejegyzésekben láthatjuk, hogy a születéseknél az anya nevét nem írták be az anyakönyvbe. A komák a keresztszülőket jelentik. Az anyakönyvből több név hiányzik, az eredeti írást betűhíven adjuk közre.

A szövegben előforduló latin szavak: *annus, i, m.* = év; *eiusd, eiusdem, eiusdem-modi* = olyan, éppen olyan; *eod, eodem, idem* = ugyanott, ugyanaz.

KOSZORÚS OSZKÁR

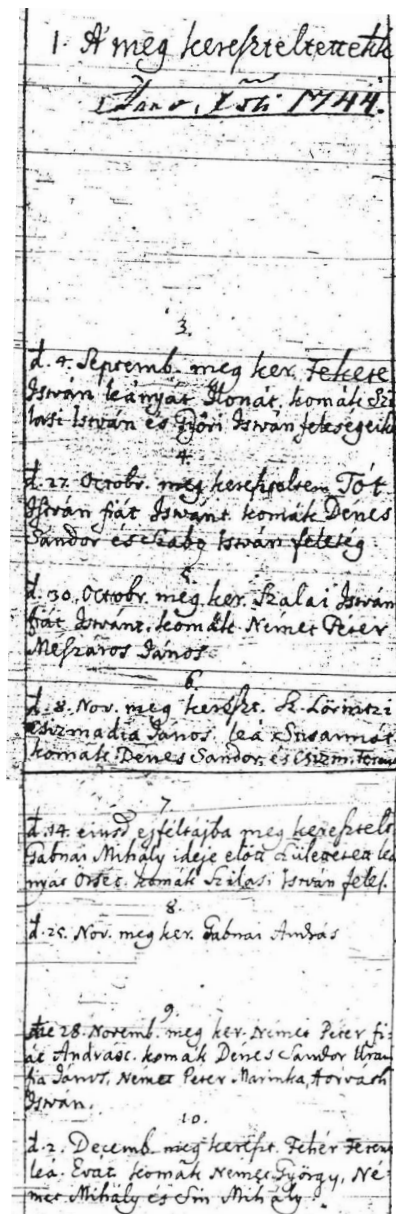
Nevezettek és feljegyzések

I. A meg kereszteltettek Anno, xsti 1744

[Az első két bejegyzés hiányzik.]

3. 4. Septemb. meg ker. Fekete István leányát Ilonát. Komák Szilasi István és Győri István feleségeikkel
4. 27. Octobr. meg kereszteltem Tót István fiát Istvánt. Komák Dénes Sándor és Szabo István feleség
5. 30. Octobr. meg ker. Szalai István fiát Istvánt. Komák Német Péter Mészáros János
6. 8. Nov. meg kereszt. Sz. Lőrinczi Csizmadia János leá. Susannát. Komák Dénes Sándor és Csizm. Ferenc

7. 14. eiusd éjféltájba meg keresztelt Gabnai Mihály ideje előtt Született leányát Örsét. Komák Szilasi István feles.
8. 25. Nov. meg ker. Gabnai András
9. 28. Novemb. meg ker Német Péter fiát András. Komák Dénes Sándor Uram fia János, Német Péter Marinka, Horváth István
10. 2. Decemb. meg kereszt. Fehér Ferenc leá. Évát. Komák Német György, Német Mihály és Sin Mihály

Anno xsti 1745

11. 25. Januar. meg kereszt. Szabo János fiát Pált. Komák Magam, Dénes Sándor és Süle Márton
12. 29. eiusd meg kereszt. Takáts János fiát Ferentzet. Komák Sin Mihály és
13. 31. Jan. meg ker. Süle Márton fiát Györgyöt. Komák magam, Horváth István, Szalai István, Szabo János
14. 22. Marty meg ker. Kováts István leányát Katalint. Komák Német János Sin Mihály
15. 2. April. meg ker. Jós Ferentz leányát Évát. Komák Sin Mihály
16. 5. eiusd meg kereszt. Kötze István fiát Istvánt. Komák Dénes Sándor, Süle György Boros György
17. 23. April. meg ker. leányát Pannát. Komák Séllei János, Mészáros János, Szikora Márton
18. 24. eiusd meg ker. Szikora Márton fiát Györgyöt. Komák magam, Mészáros János és Séllei János
19. 2. May meg kereszt. Takáts János leányát Örsét. Komák Rajki Pál és
20. 29. eiusd meg ker. Sin Mihály fiát Mihályt. Komák Csizmadia Szabó István feles.
21. 2. Juny meg kereszt. Jeges György fiát Istvánt. Komák Madarász János, Gabnai Mihály és Nigrini János
22. 3. eiusd meg ker. Horvát Péter fiát Jánost. Komák Dénes Sándor, Német János, Kováts György és Szabó István
23. 8. Juny meg ker. Szabo György leá.

Susát. Komák Szilasi István, Tuba
Mihály, Német István

24.

12. eiUSD meg ker. Szalai János leányát
Örsébetet. Komák Dénes Sándor, Fekete
István

25.

EiUSD meg ker. Horvát Márton leányát
Ersébetet. Komák Ravasz György,
Ravasz János, Madarász János

26.

26. eiUSD meg kereszt. Szalai Ferentz
leányát Katát. Komák Dénes Sándor,
Fekete István, Süle Márton Horvát
István

27.

9. July meg ker. Deák János leányát
Évát. Komák Sitkei Mihály Mor Márton
feleségeikkel

28.

28. July meg ker. Dénes Sándor Uram
árvátskáját Örsébetet, az édes anyja a
Szülés után meg halván. Komák Kötze
István, Kis Mihály, Szalai Ferentz.

29.

4. August meg kereszt. Berta András fiát
Jánost. Komák Német János és Német
Mihály feleségestül

30.

16. Aug. meg ker. Takáts Agoston
Mihály leányát Susát. Komák Csizmadia
Gergely, Süle Márton

31.

29. eiUSD meg kereszt. Takáts Mih. leá.
Sárát. Komák Ravasz János, Mészáros
János, Káldi Pál és egy Gulyás

32.

7. Septemb. meg ker. Séllei János leá.
Rusinkát. Komák magam, Német
György, Német János és Német Mihály
feleségestül

33.

14. eiUSD meg ker. Takáts István fiát
Istvánt. Komák magam, Német János,
Német Mihály, Morvai János, Szilasi
István

34.

15. Octobr. meg ker. Sitkei András fiát
Andrást. Komák Szilasi István, Rajki
István, Káldi Pál

35.

29. eiUSD meg ker. Gombkötő Péter
leányát Jutkát. Komák Szuloh Mihály,
Varga István feleségestül

Városi gyertyagyújtás

– Légy szíves, adj egy kis aprót!

Aki megszólított, az piszkos volt, alkoholszagú és tolakodó. Elfordítottam a fejemet és továbbmentem. Pár lépés után oldalról hallottam:

– Légy szíves... – és már nyomta volna kezembe a hajléktalanok újságját. Nem vettem el, úgy tettem mintha ott sem lenne. Mire az utca túloldalára értem volna, megtalált a harmadik is:

– Legyen szíves, válaszolna néhány kérdésemre?

– Nem érdekelnek a kérdőívei, rohanok, egy percem sincs erre – feleltem, pedig tudtam, hogy csak a munkáját végzi.

Hazaértem. A gyermekem már mondta is:

– Apa, légy szíves... – s én türelmetlenül válaszoltam:

– Nem látod, hogy most jöttem haza a munkából, nem tudsz várni?

– Légy szíves, meg kellene beszélünk valamit... – szólt a feleségem, de fel sem néztem az újságból.

Este csengett a telefon:

– Légy szíves... – kezdte egy ismerős, én dühösen csaptam le a telefont: hát már egy perc nyugta sincs az embernek?

Nem is kell nagy képzelőerő, hogy beléassuk saját magunkat a történetbe. Nincs időm, nem érek rá, rohanok, majd máskor, ne bosszants vele... Naponta mondjuk egymásnak e szavakat.

Pedig de jó lenne egy kicsit megállni, kiszállni ebből a végtelennek tűnő körforgásból, megállítani ezt a világot és újra egymásra figyelni! Újra az élő, emberi kapcsolatok felé fordulni és ünnepelni.

Akik ma este eljöttek a városi gyertyagyújtásra, akik itt szorongatják a forró teát, vagy éppen az otthon melegében ülnek az adventi koszorú körül, pontosan ezt teszik: ünnepelnek!

Nagyon sok helyről érkezünk ide ma

este: a családból, a munkából, a mindennapi rohanásból, a zajból, a hangzavarból... vagy éppen ellenkezőleg: a magányból, az egyedüllétből, de mindannyian egy célért, hogy kilépünk megszokott kis világunkból, a nem érek rá, rohanok, nincs időm világából a megállás, a csend, az egymásra figyelés, az ünneplés világába.

Egy ország helyzetét nem a gazdasági növekedés, nem a GDP-mutató, nem az államháztartási hiány mértékében lehet lemérni, hiszen az úgyis változik: ma jobb, holnap rosszabb... vagy fordítva, hanem azon, hogy tud-e ünnepelni és az ünnepet megélni! Tudunk-e a rohanásból kilépni, tudunk-e egymásra és Istenre tekinteni? S ha már az ünnepre nincs időnk, akkor Ady Endre szavaival élve: „beteg a világ, nagy beteg”.

Advent ünnepe egy ilyen alkalom, az ünnepek közt is kiemelt helyen áll, mert bizonyosságot és biztonságot ad. Sokszor – kicsit tévesen – a várakozás ünnepének nevezzük. Pedig a szó, adventus, nem várakozást, hanem megérkezést jelent! A különbség hatalmas! Mert a várakozás magában hordozza a bizonytalanságot és a kétséget: vajon megérkezik? Így is minden olyan bizonytalan a világban. Éppen ezért advent nem várakozás, hanem biztos megérkezés, biztos eljövétel! Isten eljön közénk!

S az elején olvasott történet így fejeződik be:

Este lefekvéshez készülődtem: – Légy szíves... – kértem Jézust imádságban.

És Ő nem fordította el a fejét, nem ment tovább, nem tett úgy, mintha nem hallott volna meg, nem mondta, hogy most nem ér rá, nem keresett kifogást, nem lett dühös, hanem meghallgatott és segített. Áldott adventi ünneplést!

RIBÁRSZKI ÁKOS

36.

31. Octobr. meg kereszteltem Német
Mihály leányát Katát. Komák Szilasi
István és Győri István

37.

22. Novembr. meg kereszt. Tseh Antal
leányát Jutkát. Komák Agoston Takáts
Mihály, Német János és Szabó Ferentz

38.

28. eiUSD meg kereszt. Tsapo István
leányát Évát. Komák Kötze István és
Kováts Ferentz

39.

eod eiUSD meg kereszt. Kováts György
fiát Istvánt. Komák Tót István, Horvát
Péter, Dénes Sándor feleségeikkel

40.

20. Decemb. meg ker. néhai Lódi Mihály
[olvashatatlan szó] hagyott fiát Mihályt.
Komák Győri István és Ravasz János

41.

30. eiUSD meg ker. Varga András leányát
Évát. Komák Dénes Sándor, Győri
István és Szijártó András

Orosházi Harangszó

Egy gyülekezeti újság betöltötte 18. évét

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség gyülekezeti újságjának fejlődésén már az olvasható, hogy XIX. évfolyam, tehát elérte a nagykorúságot. Ez is egy ok arra, hogy hálaadással forduljunk a mi Urunk felé. Sok gyülekezetben létezik már gyülekezeti újság, és ez nagyszerű, de kevés olyan van, amelyik megszokás nélkül ilyen hosszú életkort élhetett meg. Kétségtelen: új technikai korszak bontakozott ki az utóbbi években, évtizedben, előtérbe került az internet, és a gyülekezeti honlapok szerepe jelentős mértékben megnövekedett. Ennek a technikai bravúrnak a további terjeszkedése, bővülése várható, de érdekes módon – a világi sajtó is ezt tanúsítja – mégsem szűntek meg a kézbe vehető, valóságos papírra, nyomdában nyomtatott, lapozgatható sajtókiadványok.

Luther korában született meg a reformáció gyors terjedését is szolgáló könyvnyomtatás (az ezzel kezdődő korszakot Gutenberg-korszaknak nevezzük, mert a mozgatható betűvel történő sokszorosítás feltalálójaként Johannes Gutenberget [1398–1468] szokás megnevezni), és ez akkor óriási dolog volt. Történelmi jelentőségét nem itt és most kell leírunk, hiszen egy szerény gyülekezeti újság keletkezéséről, az Orosházi Harangszó névre hallgató kiadványról van szó. Amikor azonban az internet felmérhetetlen jelentősége és technikai kiforrottsága előtérbe került, robbanásszerűen hódítani kezdett a világban, abban a pillanatban felharsant a jelszó: „vége van a Gutenberg-korszaknak”, amivel olyasmit akartak kifejezni, hogy megszűnik a könyvek, újságok hagyományos nyomtatása, mert az internet – a világháló – kiszorítja, feleslegessé teszi azt. S valóban: egymás után jelentek meg a gyülekezeti honlapok. Alig van olyan evangélikus gyülekezet, amelyiknek ne lenne honlapja, elektronikus információs eszköze. Talán több helyen feleslegessé is vált a nyomtatott gyülekezeti újság, de Orosházán nem ez történt! Van szép és tartalmas honlapja a gyülekezetnek, de nyomtatott újságja, az Orosházi Harangszó mégis megérte, betöltötte 18. életévét, felnőttkorba lépett.

Amikor elkezdtek a lapot, még nem volt így elterjedve az internet, nem volt természetes és magától értődő a tömeges használata. Első gyülekezeti kiadványunk 1994. február 20-ai dátummal jelent meg. A gyülekezet akkori lelkészei – Pintér János esperes, Győri Gábor igaz-

gatólelkész és Ribár János lelkész – Benkő Pál felügyelővel és Koszorús Oszkár helytörténésszel közösen elhatározták ennek a gyülekezeti újságnak az elindítását. A legelső példányon csak ennyi állt: „Harangszó”. Sőt, még az árát is megjelöltük, hogy 20 forint! Mivel volt már más egyházi kiadvány is Harangszó névvel (pl. a Dunántúlon), ezért a második kiadványt „Orosházi Harangszó” néven jelentettük meg (1994. április 1-jén), és az indulási év őszére tettük ingyenessé a lapot, kérve az olvasók adományait.

Az ingyenessé tételnek két oka is volt: egy – talán – humoros és egy nagyon komoly. A humoros ok az volt, hogy a templomból „élelmes” gyermekek (nem a mi iskolásaink) felmarkoltak egy halom újságot, és járták vele a várost. Sőt, bevitték a kórházba is, ahol pénzért árulták, s a szerzett összeget természetesen nem adták le a Lelkeszi Hivatalban. Ezt nehezen lehetett megszüntetni, mert amikor már ingyenessé tettük az újságot, még mindig jött a hír, hogy ezek a kis rikkancsok 50 forintért árulják a betegek között a lapot. Mosolyfakasztó emlék ez, bár kis szomorúság vegyül bele, mert persze az ellenséges hangok is megszólaltak, hogy „milyen az egyház, gyerekeket dolgoztat” és „ráírja az egyház, hogy ingyenes, de pénzt kér érte”. Buta és rosszindulatú beszéd mindig volt, sajnos nem tud kihalni. A másik ok sokkal komolyabb volt: figyelmzettetek bennünket, hogy ha valamit határozott árért terjesztünk, akkor el kell számolnunk az adóhatósággal, vagy az adóhatóság számol le velünk. Így tettük ingyenessé a lapot, de szeretettel kérve adományokat. S ahogy végignéztém az évfolyamokat, egyre többen adakoztak, így utólag is örömmel állapítottam meg, hogy az adományok nemcsak elartották az újságot, hanem „nyereséget” is hoztak a gyülekezetnek, igaz, szerzői jogdíjat soha senkinek nem fizettünk.

Formai szempontból volt a lapnak egy tördelőszerkesztő előtti és utáni korszaka. 2000-ig tördelőszerkesztő nélkül, csak „nyomdai feldolgozással” készült a lap, és ez így egy kicsit rendezetlenek, amatőrnek tűnt fel. A millennium esztendejében jelentkezett tördelőszerkesztőnk, és az újság arculata jelentős mértékben megváltozott. Ezek a szépen tördelt példányok már az interneten is megtekinthetők. Ezután valóban sokféle dicséretet kaptunk, így a kerületi elnökség „Legjobb Gyülekezeti Újság” elismerő okleve-

lét. Az ország minden részéből érkeztek levelek, köszönetek és megrendelések.

A lap látványa is tetszetős, rendezett volt, s elég jó bepillantást adott a gyülekezeti életbe, eseményekbe. Sőt, az első pillanattól kezdve természetessé vált, hogy az egyházközség szoros életközösségben él intézményeivel (Hajnál óvoda, evangélikus iskola). Ahogy most végiglapoztam a 18 évfolyamot, és persze a legutolsó esztendő kiadványait is, nagyszerűen követelhető a gyülekezet élete, de van sok reflexió a külvilág eseményeire is, elsősorban – természetesen – a keresztyén értékek felől nézve az eseményeket. Követhetőek a személyi – főleg a lelkési – változások hírei, de felügyelőké is, akár csak a gyülekezeti alkalmak. Mosolyra fakasztott, hogy az egyik esztendőben – még a rendezett tördelés előtti időszakban – hosszú írás szólt arról, hogy hogyan kell viselkedni a templomban. A gyülekezeti események mellett remek egyháztörténeti írások, igemagyarázatok, teológiai tanulmányok, hittananyagok, elmélkedések olvashatóak, és ezek – Koszorús Oszkár megfogalmazása szerint – ma sem veszítették el értéküket. Tehát tartottuk a szavunkat, amit a legelső kiadványban fogalmaztunk meg.

Pintér János esperes *Beköszöntő* című vezércikkében említi, hogy „régii hagyományt elevenítünk fel”, amikor elindítjuk ezt a gyülekezeti újságot. Leírja, hogy a „gyülekezet 250 éves története folyamán kétszer indított újságot”. Először 1927-ben (Evangélikusok Lapja néven), mely a szerkesztő 1933-as halálával megszűnt, majd 1934-ben (Orosházi Evangélikusok Lapja néven). Az immár 18 éves lap indításának apropója a „jubileumi év volt”, az, hogy 250 éves lett a gyülekezet és a település együtt, közösen. Az az esztendő – 1994 – nagyszerű tisztelgés volt a zombai ősök példaadó hite előtt. Pintér esperes úr így indokolja a névválasztást: „A cím megválasztása jelképes... a harangszót funkciója szerint különböztetjük meg”. S leírja: szeretnénk, ha újságunk hírharanggá, jelzőharanggá, hívóharanggá lenne. „Meghúztuk hát a harangot, hogy bűnbánatra indító, vigasztaló, útmutató és reményt adó szava eljusson Testvéreinkhez.”

Ugyanakkor Győri Gábor a 250 éves jubileumra hívja fel a figyelmet a 2. oldalon *Jöjjetek, örvendezzünk az Úr előtt...* címmel. Mint írja: „... kötelez bennünket (zombai) őseink példája, akik a Biblián

alapuló hitüket mindennél fontosabbnak tartva, a többszöri újakezdés minden kínját vállalták". Végso konklúziója most is érvényes: "... ma is csak a feltétlen hit segíthet... hálát adunk a szabadulást szerző Istennek, Orosháza jövőjét is az Ő kezébe tesszük."

E sorok írója, aki az idei esztendő 2. számáig szerkesztői munkával kísérte a lapot, négy szempontot jelöl meg „Szándékaink” címmel: 1.) Az evangélikus, azaz lutheránus tudat erősítése; 2.) A gyülekezeti tagok sokoldalú tájékoztatása; 3.) Betagolódás az országos egyházközösségbe; és 4.) A külvilág felé is megmutatni magunkat.

Az első számban jelent meg Koszorús Oszkár írása is Elek László könyvéről, aki Győry Vilmosról írt monográfiát. Megszólalt az óvoda, az iskola, sőt, akkor még – átmeneti állapot – volt egy egyházi tagozata a Táncsicsnak, arról is olvashattunk. A 7. oldalon ott „A jubileumi hét programja”, az utolsó oldalon „Hittan röviden” és a „Világkeresztyénség hírei”.

A gyülekezeti újság tehát elindult. Az első esztendőben öt alkalommal jelent meg, majd elrendeződött, hogy évente négyszer adjuk ki a lapot. Istennek adunk hálát ezért a gyülekezeti újságért, és köszönetet mondok a gyülekezetnek, mert mindig szeretettel és örömmel fogadták a friss újságot, és az adományok számokkal is kifejezhető visszajelzések voltak! Az élet közben sokat változott, lett Családok Átmeneti Otthona (CSÁO), Fénysugár Nyugdíjasklub, Győry Vilmos Szeretetszolgálat, és történt nagyon sok áldott esemény, amiről ez a gyülekezeti lap hírt adott. A szerkesztésben nagyon sok segítséget kaptam Koszorús Oszkártól, és köszönet a tördelőszerkesztőnek, Szatmári Lászlónak is!

Idén tehát a pünkösdi szám volt az utolsó, ahol még szerkesztőként szerepelt a nevem az utolsó oldal alján. Elköszöntem a gyülekezettől és az Orosházi Harangszó újságtól. Hálátelt szívvel gondolok vissza az orosházi évekre és erre az újságra.

Szívából jövő kérésem Isten felé, hogy áldja meg az Úr Jézus a folytatást, a gyülekezeti életet, az új lelkészeket, az új tisztségviselőket, és az egész gyülekezetet, minden munkaágot, ott dolgozókat, hogy áldással lehessenek a város, de egész egyházunk számára! Legyen áldás a gyülekezeti újság további életén!

Most is megköszönöm Istennek az Orosházán töltött 18 és fél esztendőt, és hogy ezt az újságot összehozhattuk többen, közösségben!

Befejezésül egy kérést fogalmazok meg: ne felejtsetek a régmúltat, a régieket, a Zomba előttiakat, a zombaiakat, és ne felejtsetek a közelmúltat sem. Az Orosházi Harangszó újság pedig kerüljön újra és újra sokak kezébe, lelki épülésükre! Mert jó és fontos az internet, de ez a gyülekezeti újság nyomtatott formában nagy szolgálatot tehet a jövőben is.

RIBÁR JÁNOS
ny. esperes
volt szerkesztő

A Déli Evangélikus Egyházkerület közgyűlése

A Déli Evangélikus Egyházkerület Egyházmegyei elnöksége a MEE Püspöki Hivatal tanácstermében 2012. november 8-án közgyűlést előkészítő ülésen vettek részt, melyen Gáncs Péter elnök-püspök egy kérdést intézett e jelenlévőkhöz: „Milyen a látásokat?” Nem egészségi állapotunkra volt kíváncsi, hanem arra, hogy ki milyennek látja egyházunkat, egyházunk jövőjét, milyen feladatot lát maga előtt az elkövetkező hat éves ciklusban. Erről a témáról mindenki őszintén kifejtette a gondolatait, amelyek – úgy hiszem – minden vezetőt mélyreható gondolkodásra készítettek. Ezután az aktuális köznevelési törvény által felvetődött, valamint az iskolalelkészek jogállásával kapcsolatos kérdések következtek.

Az együttgondolkodást követően családi hangulatú munkavacsorára került sor, melyet az est háziasszonyai (Gáncs Péterné, Radosné Lengyel Anna, Szabóné Mátrai Mariann és Jóné Jutasi Angelika) készítettek. Munkavacsoráról lévén szó természetesen a megkezdett témákban a beszélgetés tovább folytatódott.

Másnap, a reggeli órákban, az Evangélikus Hittudományi Egyetem épületében, egy továbbképzésen vettünk részt, melynek témája tíz vezetői stílus elemzése volt. Előzetesen minden egyházmegyének fel kellett készülni az egyházmegyei elnökségek ünnepélyes beiktatásakor kézbe kapott könyvből (Bill Hybels

Légy bátor és vezess) két-két meghatározott vezetői stílusból, melyeket ismertetni kellett. A szemináriumot Szabóné Mátrai Mariann vezette. Az ismertetéseket követően kérdésként vetődött fel, hogy a mai Magyarországi Evangélikus Egyháznak milyen stílusú vezetőre van szüksége. Mindenki három-három vezetőtípusra szavazhatott, s ennek végeredményeként jött ki a „látnok-pásztor-menedzser” trió.

A „látnok” látja maga előtt, hogy mit tartogathat a jövő és fáradhatatlan lelkesedéssel igyekszik mindezt valóra váltani. A „pásztor”, aki jó pásztor módján vezet, irányítja közösségét. Végül a „menedzser”, aki a zűrzavarból képes rendet teremteni emberek, folyamatok szervezésével, valamint a rendelkezésre álló forrás megfelelő felhasználásával.

A szemináriumot követően került sor a Déli Evangélikus Egyházkerület közgyűlésére, ahol Radosné Lengyel Anna kerületi felügyelő asszony elnöklésével előbb elfogadtuk a kerület 2013-as munkatervét, majd meghallgattuk Varga Márta a MEE oktatási és nevelési osztályvezetőjének beszámolóját a 2012-es évben megtörtént, oktatási intézményeket érintő változásokról. Az előadást követően Andorka Árpád kerületi felügyelő-helyettes számadatok tükrében mutatta be a Déli Evangélikus Egyházkerületet. Ezek az adatok sajnos sok helyen elszomorítóak. (Az adatok részletesen megtekinthetők az írás végén közzölt internetes oldalon.)

A következőkben Deák László egykori gyülekezeti lelkészünk, az új kerületi missziói lelkész mutatta be az általa kidolgozott missziói stratégiát. Utolsó feladatként pedig a kerületi közgyűlés a zsinati pötagok megválasztásával lezárta az új ciklus tisztújítását.

MADARÁSZ GÉZA
egyházmegyei felügyelő

Az elhangzott előadások írott anyagai megtekinthetők a
<http://del.lutheran.hu/kozlemenyek/a-deli-evangelikus-egyhazkerulet-koegyulese-honlapon>.

Tarts, Uram, a kezekben!

Ez a címe annak a könyvnek, amelyet mint az Orosházi Evangélikus Egyház köztségviselői, presbiterei ez év márciusában ajándékba kaptunk az eskütétel, áldás alkalmából.

Luther Márton szavaival így imádkozhattunk: „Uram, Istenem! Te presbiterré tettél engem az egyházban, de látod, mennyire alkalmatlan vagyok ilyen nagy és nehéz szolgálatra. Ha te nem segítettél volna, már régen elrontottam volna mindent. Téged hívlak ezért segítségül.”

Ebből a könyvből ragadott meg egy mondat: „A jó presbiternak szinte észre sem veszik a munkáját, de első pillanatban hiányzik, ha valahol nincs jelen”.

Úgy gondoltam, hogy ezt választom mottónak az előttem álló szolgálatra. Az orosházi gyülekezet elég sokszínű, sokrétű, van idős, fiatal, egészen fiatal, régi gyülekezeti tag, új nemzedék, iskolai dolgozó, pedagógus, óvodai dolgozó, szülő, gyermek és sorolhatnám. Hála Istennek, ezt tükrözi a megválasztott tisztségviselők csoportja is.

Persze ezt a választás után, a névsor ismeretében még egyáltalán nem tudtam. Megválasztásomkor úgy éreztem, hogy munkatársak nélkül szolgálatot végezni nehéz, tehát közösség kell ahhoz, hogy együtt tudjunk dolgozni. Közösséggé válni viszont csak úgy tudunk, ha valóban ismerjük egymást.

Indul egy új hat év, új lelkészekkel, új presbitériummal, új képviselő-testülettel. Ez egyrészt könnyű, másrészt nehéz feladat. Könnyű, mert együtt alakíthatjuk a jövőnket, de nehéz is, mert ismeretlenül kell elkezdeni együtt gondolkodni. Ezért aztán egyre érett a gondolat, hogy „meg kellene ismerkedni egymással”.

Ezt a vágyamat csak erősítette a nyári finnországi kirándulás. Az ott elöltött egy hét fantasztikusan összekovácsolta a kis magyar csapatot. A közös kirándulások, az együtt töltött áhítatok, a közös éneklés, az étkezések, az esti baráti beszélgetések mind hozzájárultak ahhoz, hogy megismerve egymást együtt tudjunk gondolkodni, dolgozni, lelkesedni, kiállni egymásért.

Volt egy másik élményem is: a diakóniai csoporttal közös kirándulás, ami lélekben, hitben és barátságban is csodálatosan összehozta a csapatot.

Így született meg az a gondolat, hogy az újonnan megválasztott testülettel találkozni kellene egy közös csendesnapon. Elindult a szervezés, többekkel beszélgetve végül is az Orosháza határában lévő Ravasz-tanyára esett a választás.

Felvettem a kapcsolatot a tanya tulajdonosával, aki nagyon nagy lelkesedéssel fogadta kérésünket. Bemutatva a lehetőségeket körvonalaztuk az igényeinket. Széles körben informálódva október 22-ére esett a választás, ami úgy tűnt, a részvenni akarók és tudók nagy százalékának megfelelő dátum. El is kezdtem a hívogatót. Csehi Józseftől megkaptam minden tagunk telefonszámát, így személyesen tudtam nekik elmondani, hogy mire készülünk. Fantasztikus volt az az érzés, amikor mindenki őszinte örömmel vette a meghívást! Senki nem keresett kifogást. Mire a lista végére értem, alig kellett kérdőjelet tennem a nevek elé. Aki azt jelezte, hogy nem tud jönni, borzasztóan sajnálta, hogy kimarad, de a meghívást őszintén köszönte. Ezt követően lelkészeinket is megkerestem, akik szintén lelkesen csatlakoztak a „táborhoz”.

Hálás szívvel mondtam köszönetet Istennek, úgy éreztem, nem csupán emberi erőlködés volt a gondolat, hanem Ő is jelen kíván lenni közösségünkben. Ismét felkerestük a tanyán Csizmadia Sándor tulajdonost, most már a részletek kidolgozásával. Ő elmondta, hogy úgy igazán kényelmesen körülbelül 40 főt tud elhelyezni. Erre kicsit elkeseredtem, hiszen mi már körülbelül 60-an voltunk, visszatartani nem lehet senkit. „Hát majd megoldjuk – mondta Sándor – reméljük az időjárás kedvező lesz!”

Izgatottan készültem a napra, mely életemben az első ilyen nagyobb lélegzetű esemény volt. Október 22. – Vajon mit hoz a nap, milyen lesz az időjárás, jó lesz-e az ebéd? Ezek a földi dolgok is fontosak. Azonban sokkal fontosabb a Mennyei Atya akaratát. Tényleg ott lesz-e közöttünk, tudunk-e valóban a hitben is közösségben lenni?

Az időjárásra nem lehetett panasz, vöröfényes napsütés, nyugodt, csendes idő volt.

Elolvastam az aznapi igét az Útmutatóból: „*Nem azért szeretett meg, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha valamennyi nép közt a legnagyobbak volnátok, hiszen a legkisebbek vagyok valamennyi nép közt, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr...*” [5Móz 7,7–8] Ehhez nem is tudtam mit hozzátenni, csak hálaadásomat.

A közös csendesnap, úgy érzem, mindenki számára sok jót, szépet hozott. Az első program, a tanya bemutatása élvezetes, szellemes, sok új ismeretet tartalmazó volt. A kötetlen sétán már kialakultak beszélgetések, elindult az ismerkedés.

Ezt követően került sor a tényleges be-

mutatkozásokra. Mindenki röviden beszélt önmagáról, a gyülekezethez, a vállalt szolgálathoz való viszonyáról, terveiről, feladatairól. Úgy éreztem, hogy mindenki szívesen, felszabadultan nyilatkozott önmagáról, családjáról, eddig végzett munkájáról. Sokan azt is megfogalmazták, milyen konkrét feladatokat vállalnának a gyülekezeti munkában. Most látszott csak igazán a testület sokszínűsége: korban, foglalkozásban, családi állapotban való eltérések, bölcs, tapasztalatokkal rendelkezők, ifjonti hévvel, lelkesedéssel munkát vállalók sokasága, ez a mi kis csapatunk! Úgy érzem, mindenki benne van az építő hozzáállás, mellyel képesek leszünk egymás munkáját tiszteletben tartani, hogy ezzel olyan közösséget teremtsünk, amelynek élete példamutató, hivatkozó és vonzó. Hiszen ez egy választott testület feladata: erősíteni és növelni a közösséget.

A bemutatkozások után Ördög Endre lelkész úr foglalta össze röviden az előtünk álló hat év feladatait. Hangsúlyozta a közös felelősséget, egymás vállalását. Kérte, legyünk nyitottak, mert minden ötletnek, kérdésnek helye van, még a kritikának is, de azt mindig a szeretet vezérelje. Nagyon fontos egy közösségben a szakmai tudás, tehát olyan munkacsoportok létrehozása, amelyek értenek bizonyos területekhez – például pályázatok, felújítások, kulturális területi munka, lelki gondozás-látogatás – végzése.

Mindezek után a Döbrentey Ildikó verses kötetéből származó, rendhagyó asztali áldás elmondása után sor került az ebédre. Slambuc volt, számomra eddig ismeretlen, a puszták embere által sokat fogyasztott étel. Nagyon finom és bőséges volt. Úgy gondolom, a lelki táplálék után a test sem maradt éhen. Hála Istennek, az ebédszünetben is folytatódott a kötetlen beszélgetések, ismerkedések.

A délutáni programban véletlenszerűen kiválasztott kis csoportokban vitattunk meg elképzeléseket, feladatokat az elkövetkezendő hat évre. A csoportok közt sok volt az átfedés a feladatok fontossági sorrendjében, sok hasonló vállalkozás fogalmazódott meg. Az összegzésben Ördög lelkész úr ezt úgy fogalmazta meg, hogy nagy reménységgel indulhatunk a közös úton. Vannak lelkes fiatalok, akik fogékonyabbak az új formákra, és vannak megfontoltabbak, a gyülekezeti hagyományokhoz ragaszkodók, de a kettő összehangolt együttműködése viszi csak előre a közösséget.

Számomra nagyszerű nap volt, min-

Fénysugár-híradó

„Egymás terhét hordozzátok: és így töltsetek be a Krisztus törvényét.”

[Gal 6,2]

Fénysugár Nyugdíjas Egyesületünk utóbbi két hónapjáról szólunk. Ismételten örömmel állapíthatjuk meg, hogy rendszeres heti összejöveteleinken kialakult egy, az egymás tiszteletén alapuló hűségesen kitartó közösség. Mi, hasonló gondolkodású keresztyén emberek ajándéknak tekintjük, ha együtt lehetünk, jó érzés, ha beszélgethetünk, ha törődhetünk egymással, ha jót tudunk cselekedni. Mindnyájunkban kialakult az, hogy hasznossá tegyük magunkat, derűsen és elégedetten éljünk. Bár legtöbbször érezzük, hogy fogy az energiánk, korunk előrehaladásával rendszerint együtt járnak a betegségek, mégis igyekszünk megbirkózni mindennapi gondjainkkal, igyekszünk megtartani Istenhez fűződő kötődésünket, hitünket.

Címszavakban szólunk az utóbbi hetek eseményeiről.

Október 6-án, az új helyen felállított Kossuth-szobornál emlékeztünk a szabadságharc bukása után, 1849-ben kivég-

zett tizenhárom aradi vértanúra és 1848/1849 orosházi hőseire, áldozataira.

Október 23-ai nemzeti ünnepünkön szintén többen jelen voltunk a Történelmi Emlékparkban, az 1956-os forradalom és szabadságharc kitörésének évfordulóján megtartott városi ünnepségen.

Szentháromság ünnepe utáni egyik vasárnapon közlünk sokan Budapestre utaztak, a hagyományos Deák téri evangélicizációra, ahol az ígéhirdetéseket és a tanúságtételeket figyelemmel hallgattuk. Mindnyájan részt vettünk a különböző szekciók előadásain és a kerekasztal-beszélgetéseken, hitünkben megerősödve tértünk haza.

Egyik foglalkozásunkon a György Vilmos Evangélikus Szeretetszolgálat Idősek napi önszolgálatát szervezték, ahol sokan összegyűltünk. A Liszt Ferenc Alapfokú Művészetoktatási Intézmény tanulóinak szép műsorral kedveskedtek nekünk, majd a szeretetszolgálat megvendéglelt bennünket és a szereplőket.

Október 31-én, a reformáció emléknapján felidéztek Luther Márton munkásságát, aki 1517-ben ezen a napon szögezte ki 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára. Dél előtt az evangélikus

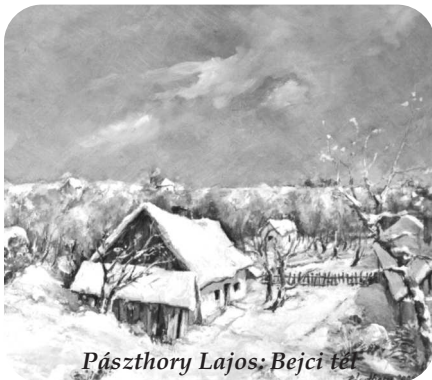
templomban voltunk istentiszteleten, este pedig a református imaházban.

Szomorúan értesültünk köztiszteltében álló tagunk, Nikodém Lajos baptista lelképásztor haláláról, aki az utolsó hónapig rendszeresen bejárt foglalkozásainkra, feleségével együtt. Végző búcsúztatásán szinte teljes létszámban képviseltük egyesületünket.

Egyik novemberi estén 42 tagunk megjelent a Petőfi Művelődési Központ színháztermében, ahol Vitéz Miklós-Vadnai László *Meseautó* című zenés vígjátékát tekintettük meg.

Advent van, megkezdődött a karácsonyi ünnepkör, az új egyházi év. Karácsonyra készülünk, várjuk Jézus születését. Mint minden esztendőben, az idén is december 15-én tartjuk meg évzáró közgyűlésünket, minden tagunkat szeretettel várjuk. Köszönetet mondunk mindhárom lelkészünknek a lelki vezetésért, a lelki gondozásért. Kedves Olvasóinknak áldott, békés, boldog karácsonyi ünnepeket, a 2013-as esztendőre jó egészséget kívánunk!

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Pászthory Lajos: Bejci tér

denki jól érezte magát. Azt hiszem, a gyülekezeten belüli együttműködést kifejezetten erősítik a közös programok, kirándulások, baráti összejövetelek. Orvoként úgy is fogalmazhatok, hogy egy-egy ilyen program olyan tud lenni a gyülekezet életében, mint a vitamin. Reméljük olyan erős lett ettől az immunrendszerünk, hogy az egész gyülekezet számára sugározzon tudjuk az érzést! Írásom végén visszatérek egyházi szolgálatom mottójához: Próbálg meg úgy élni, hogy ne vegyenek észre ott, ahol élsz, de nagyon hiányozz onnét, ahonnét elmentél.

SZEKERESNÉ Dr. RUSZNÁK JOLÁN
másodfelügyelő

Tipegő szolgálattevők

LUKÁCS ÁGNES

Az evangélikus óvoda Katica csoportjában dolgoztam. Ez év októberében nyugdíjba mentem. Az óvodai munkámban igyekeztem Isten ígését, a „magocskát” a kis gyermekek szívébe, lelkébe elültetni, s a mindennapok során ápolni, növelni, gyermeki hitre ébreszteni. Fontosnak tartom ezt a szolgálatot, ezért kapcsolódtam be a „Tipegő Istentisztelet” csoportjának munkájába. Szívet melengető és áldásos pillanatokban van részem ezeken az alkalmakon, ahol a kicsik emberké a szüleikkel együtt részesei lehetnek az örömhírnek: Isten Jézus Krisztusban szeret minket, és nemcsak teremtett, hanem megváltott gyermekeinek is tekint bennünket.

KISHONTI-MENYHÁRT RITA

Szülőként kislánnyal sokféle énekes, mozgásos, játékos foglalkozáson részt vettünk a városban. Nagyon szerettem ezek könnyedségét, hogy közben gyermekem játszva tanulhat, barátokat szerezhessen. Egy dolgot azonban legtöbbször hiányoltam, méghozzá a lelki nevelést. Ezért is örültem a Tipegő alkalmaknak. A hely, a felnőttség, a közösség, mind nagyon nyitott volt erre, hiszen egy dologban talán egyetértettünk, hogy a hitbeli alapokat nekünk szülőknél minél kisebb korban felelősségünk letenni. Azóta az alkalmak megálmodójának, Bánkiné Révész Adriennek meghívására már jómagam is részese lehetek ennek a csapatnak, és együtt ültethetjük a magokat a legkisebbek lelkébe.

Gyülekezeti nővérek szolgálata Orosházán

Magyarországon elsőként

December 2-án új szolgálat kezdődött az orosházi evangélikus gyülekezetben. Az útnak indulók áldását, a szolgálatvállalóknak erőt adó üzenetet és támogatást kapta meg a gyülekezet négy tagja, akik ezt megelőzően hónapokig közösen készültek erre az új feladatra és szolgálatra, amely a keresztény gyülekezetek közösségének testi-lelki és szellemi egészségét hivatott gondozni. A következő oldalakon szeretnénk a gyülekezet tagjaival is megismertetni ezt a szolgálati ágat, amely Magyarországon elsőként itt, az orosházi evangélikus gyülekezetben indul útjára.

Ki az a gyülekezeti nővér és mit csinál?

Ryll Cecilia vagyok, diplomás ápoló, nővér és teológus. A teológiát itthon, majd a nővérszaktám az Egyesült Államokban tanultam, ott is dolgoztam egy nagyvárosi kórházban. Elvégeztem a gyülekezeti nővér-képzést és ennek az oktatói képzését is, amely képessé tesz és jogosít arra, hogy gyülekezeti nővéri programokat alakítsak, és gyülekezeti nővéreket képezhessek. Isten ajándékának tartom a lehetőséget, hogy ezt most éppen itt, Magyarországon csinálhassam. Testközelből láttam kint, hogy ez milyen nagyszerűen működő program, mekkora úrtölt be és milyen nagy szükség is van rá. Az emberek szeretik és profitálnak belőle. A gyülekezeteket építi és összetartja. Ezért személyesen is nagy öröm számomra az, hogy itthon is megvalósulhat ez a nekem kedves szolgálat, elsőként az evangélikus egyházban, s elsőként itt, Orosházán.

Először idén februárban jöttem el a városba, Ördög Endre lelkész úr meghívására, ahol a gyülekezeti nővéri szolgálatot bemutató előadásomat lelkesedés és érdeklődés fogadta. Nyár elején el is kezdtük a programot nyolc résztvevővel, s novemberben fejeztük be. Ez a néhány hónap mindannyiunknak felejthetetlen uta-

zás volt együtt egy olyan szolgálatra készülve, amelyet mi alakítunk ki. Ez az utazás nem ér véget most, hanem egy új, izgalmas fordulatot vesz azzal, ahogy ez az új szolgálat elkezdődik az orosházi gyülekezetben.

A gyülekezeti nővéri vagy egyházközségi ápolói szolgálat mai formájában egy meglehetősen új intézmény, ugyanakkor eredete és létjogosultsága nagyon régi gyökerekhez vezet vissza bennünket, hiszen a keresztény egyház történetében a kezdetektől előfordult az egészségügyi szolgálat számos formája. Már az ókori keresztények gyülekezeteiben is megtaláljuk a diakónusokat, és hamarosan a segítőasszonyokat, akik munkájukkal, szolgálatukkal a gyülekezeteikben élő rászorulókat segítették. Később szervezett formája is alakult az ilyen egyházi segítőszolgálatoknak, manapság pedig már több területre is kiterjed, mint például a lelki gondozás, a szeretetszolgálat, az idősek gondozása vagy a lányanyák segítése. A kórházakat hosszú évszázadokon keresztül egyházak szervezték és az ott szolgáló, elhivatott ápolók gondozták a betegeket. Korunkra az egyházakból szinte teljesen eltűntek az egészségügyi szolgálati ágak. Az utóbbi években mégis megfigyelhető egy folyamat, amely arra irányul, hogy felfedezze a keresztény egyház igehirdetői és tanítói hivatala mellett a gyógyítás jézusi szolgálatát is.

A gyülekezeti nővéri hivatás is ebből a vágyból és elhatározásból indult el 1984-ben, Dr. Granger Westberg amerikai evangélikus lelkész kezdeményezésére. Három évvel később pedig már az Amerikai Ápolók Szakmai Szervezete által elismert specializáció és munkakör volt. Mára több ezer egyházközségben dolgoznak gyülekezeti nővérek, nemcsak az Egyesült Államokban, de a világ kb. 25 országában is.

A gyülekezeti nővér egy szakképzett, tanult ápoló, aki ugyanakkor hívő keresztény is. Ápolói képzettsége mellett *A gyülekezeti ápolás alapjai* tanfolyamot is sikeresen elvégezte. Önkéntesként, fő- vagy félállásban, esetleg megbízási szerződéssel szolgál gyülekezetében, ahol különböző egészségügyi feladatokat lát el, mint például egészségügyi tanácsadás, betegedukáció (újonnan diagnosztizált problémákhoz vagy gyógyszerszedéshez), különböző szűrések (vérnyomás- és vércukormérés, mentális problémák), önkénteseket koordinál a gyülekezetben

(beteglátogatásra vagy házi segítségnyújtásra), támogatócsoportokat vezet és irányít (gyászolóknak, szenvedélybetegeknek vagy akár fogyókúrázni vágyóknak), referál, betegeket látogat a kórházban vagy otthonukban, és nem utolsósorban lelki gondozó. Mindezek mellett alapvetően az egészséges testi és lelki életet promótálja, hogy a keresztény embert az egészség és gyógyulás felé vezető úton segítse. Ebben az értelemben az egészség nemcsak egyszerűen a betegség hiánya, hanem egy fizikai, lelki és szellemi „jó-lét”, amelybe az egyén szociális, pszichológiai és spirituális egészsége is beletartozik, a gyógyulás pedig az erre törekvő út, amelyen az ember ezt az egészséget még akkor is megőrizheti, ha fizikai gyógyulás nem történik. A gyülekezeti nővér munkájának közege a gyülekezet közössége: egyének és családok, gyermekek, fiatalok és idősek, valamint a gyülekezet földrajzi területén élő emberek, akikkel és akik között a gyülekezet él, így missziós tevékenysége is kirajzolódik.

A gyülekezeti vagy egyházközségi nővérek tehát a ma egyházának aktív részesei a kiegyensúlyozott testi és lelki egység előmozdításában és ápolásában, vagyis a hit és egészség integrálásában. Mit is jelent mindez a gyakorlatban? Az igazi egészségügyi dolgozók holisztikusan, egész emberként tekintenek a betegeknek. Vagyis nemcsak a patológiát, az esettanulmányt látják, hanem a testi, lelki és akár szellemi embert, akiben ez az egyensúly, harmónia meg kell, hogy legyen az egészséges létezéshez. A gyülekezeti nővér például tudja, hogy a mellrák nemcsak fizikai szinten van hatással egy nőre, hanem jelentősen megváltoztatja a lelki életét, a gondolkodását és az emberi kapcsolatait is, így ezekről a területekről is gondoskodva igyekszik segítséget nyújtani. A gyülekezeti kontextus mintegy bázisként szolgál ehhez az ellátáshoz és egészségügyi törődéshez: a nővér a gyülekezeti tagok fizikai, érzelmi és lelki jólétét segíti elő és asszisztál egy hagyományos, biblikus értelemben vett holisztikus egyensúly megőrzéséhez, valamint a hit és egészség integrációjához.

Egy frissen diagnosztizált cukorbetegnek nemcsak a gyógyszerére vagy inzulinadagjára van szüksége, hanem információra a betegségről, s időre, amit egy felkészült egészségügyi szakember megad neki, amikor időről időre megválaszolja a kérdéseit.

A kórházból hazaengedett beteg lehet ugyan fizikailag stabil és gyógyult, de otthonában is megannyi kérdése és problémája adódhat a további gyógyulás idején. Hogy kell a műtéti sebet ellátni otthon? Mire kell figyelni? Lehet-e fürödni vagy csak zuhanyozni? Miért? Jó esetben ez ugyan elhangzik a hazaengedéskor, de hasonló kérdések mégis akadhatnak.

Mit tehet egy szenvedélybeteg családtagja a stagnáló vagy súlyosbodó otthoni helyzettel? Hogyan és miben segíthetne? Hogyan ne kerekedjen felül a keserűség és depresszió a kilátástalannak tűnő helyzetben? A gyülekezeti nővér segítőcsoport szervezésében is felelős, amely nemcsak a szenvedélybetegeknek, de családtagjaiknak is létrejöhet ahhoz, hogy legyen egy támogató hátterük, amiben ezeket a válaszokat együtt kereshetik meg.

Kinek lehet hasznos a gyülekezeti nővér szolgálata?

– Aki elveszettnek érzi magát az egészségügyi rendszerben.

– Akinek kérdései vannak egészségi állapotát illetően, gyógyszerei szedésével kapcsolatban, vagy különböző gyógykezelésekről szeretne többet megtudni, esetleg bármilyen felmerülő tünet kapcsán szüksége van információra és útbaigazításra.

– Akinek segítségre lenne szüksége, de nem is tudja hova forduljon.

– Kórházból való hazatérés idején.

– Ha úgy gondolja, barátjának vagy családtagjának segíthetne.

– Ha megerősítésre, biztatásra van szüksége hitéletbeli vagy egészségügyi probléma esetén.

– Bárkinek a gyülekezetből, akinek

fontos hite, egészsége és gyógyuló életmódja.

Ahhoz, hogy meg tudjuk határozni feladatait és munkakörét, feltétlenül tisztázni kell, hogy ki is a gyülekezeti nővér és mit is csinál tulajdonképpen.

Talán a legkönnyebb onnan elindulni, hogy a gyülekezeti nővér mi *nem*. A gyülekezeti nővér nem a szociális ellátórendszer tagja. Nem része annak, nem feladata a házi segítségnyújtás, nem orvos, nem diakóniai munkatárs és nem lelkész.

A gyülekezeti nővér egy olyan, egészségügyi képzettséggel rendelkező, keresztény szemléletű segítő munkatárs, aki nemcsak az egyént, hanem az egész gyülekezetet a maga egészségében, holisztikus módon (tehát testi-lelki, szociális és spirituális értelemben egyaránt), tudásához és kompetenciájához mérten ápolja,

A GYÜLEKEZETI NŐVÉR FELADATAI ÉS HATÁSKÖRE:

Hit és Egészség Harmonizálója: Az egyén és a közösség testi, lelki és mentális egészségének javításán dolgozik. Látogatja a gyülekezeti tagokat a lelkésszel vagy anélkül otthonukban, kórházban vagy a szeretetotthonokban.

Egészségügyi Tanácsadó: A különböző egészségügyi problémákat megbeszéli az egyénnel, hangsúlyozza a korai felismerést és kezelést, segíti az egészséges és biztonságos életvitelt.

Egészségügyi Előadó és Oktató: Lehetőséget kínál a gyülekezeti tagok egészének, de különböző korosztályainak és rétegeinek is arra, hogy tanulhassanak az őket érintő egészségügyi kérdésekről és problémákról. Mindez igény szerint magába foglalhat előadásokat, munkacsoportokat, szemináriumokat, egészségnapok szervezését és különböző speciális területekre szakértők meghívását.

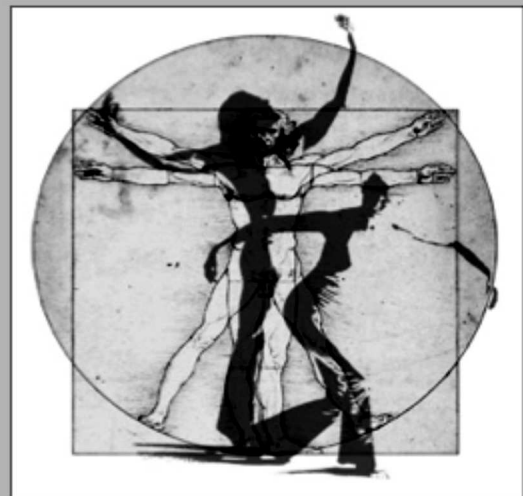
Egészségügyi Referens: Ismeri, számontartja és adott esetben ajánlja a közösség helyi egészségügyi szervezeteit, klinikáit és gondozóit.

Lelkigondozó: A gyülekezeti nővér gondozói munkája az egyén lelki egészségére fókuszál, úgy, ahogyan az a testi és mentális egészséghez, személyes kapcsolataihoz, családi dinamikájához, vagy egyéb sajátos, őt érintő kérdéskörhöz kapcsolódik.

Önkéntes Munkák Kordinátora: Kórházi beteglátogatások, otthonukból nehezen, vagy kimozdulni képtelen idősök látogatásának és egyéb önkéntes gyülekezeti munkáknak szervezése.

Segítő Csoportok Kordinátora és Vezetője: Létrehozhat és vezethet olyan segítő csoportokat, amelyek különböző, az adott gyülekezetben vagy közösségben meglévő problémákat hivatottak gondozni és kezelni.

*„Áldjad, lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevéti
Áldjad, lelkem az Urat, és ne feledd, mennyi jött tett veled! Ő
megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden
betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és
irgalommal koronáz meg.”*

A gyülekezeti nővéri szolgálat célja:

- A fizikai, lelki, érzelmi és társadalmi harmóniának előmozdítása és támogatása a hívő ember életében, amely egy egészséges és gyógyuló kapcsolathoz vezet Istennel, családdal, hitközséggel, kultúrával és a teremtéssel.
- A nővéri hivatás olyan újrafogalmazása, amelyben az ápolói munka lelki dimenziója újra visszaáll.
- Az egészségügyi rendszer felszólítása arra, hogy az emberrel mint testi, lelki és szellemi egésszel foglalkozzon.
- A lelkésszel együttműködve az egyház újbóli alkalmassá tétele arra, hogy előtérbe helyezze az egész embert gyógyító missziót.

ellátja, segíti, tanácsolja és prevenciószabásban részesíti.

Önállóan, de nem egyedül, magára hagyva végzi feladatait, hanem kapcsolatot tart képzett ápolókkal, orvosokkal, pszichológusokkal, lelki gondozókkal, lelkészekkel, gyógyszerészeti és gyógyellátásbeli szakemberekkel, valamint a gyülekezet orvos szakértőjével. Szükség esetén így segítséget kérhet minden olyan szakembertől, aki az adott helyzetben munkáját segíti, előrébb viszi.

Először és legalapvetőbb működési területe természetesen maga a gyülekezet. Idősek és fiatalok, kicsik és nagyok,

betartása, a folyamatos önképzés és természetesen a keresztyén életszemlélet elfogadása, valamint annak a mindennapi szolgálatban, illetve a magánéletben való visszatükrözése.

A gyülekezeti nővér tehát a gyülekezet, a közösség pedig a nővér gondjaira van bízva. Így aztán ő:

– Ápoló, aki törődik a betegek ápolói ellátásával, ellátásba való bekerülésével, fizikai állapotuk javításával. Egészségügyi tanácsadással segíti a gyülekezet tagjait különböző betegségekben, egészségügyi problémákban és nehéz lelki és fizikai problémák felmerülése idején.

– Figyel a közösség testi-lelki állapotára, információt gyűjt, vigyázza az általános egészségi állapotot, s ha kell, jelez, érhető módon beavatkozik. A gyülekezeti nővér egyfajta sentinel, akinek ezer szeme és keze van, mindenkit elér, mindenkire vigyáz, mindenki be kell hogy kerüljön a látóterébe. Így tehát prevenciót is ellát, s ahol lehet, megelőz felvilágosítással, betegedukációval, különböző betegségekről, állapotokról és veszélyforrásokról való előadással, egészségműhelyek tartásával, valamint megfelelő szakemberhez irányítással.

– Pozitív segítőkapszolatot tart fenn a közösséget alkotó egyénekkal és családokkal.

– Jelen van a bölcsőtől a koporsóig, segít pszichés problémában, haldoklók gondozásában és gyász munkában.

– Az egészségügyi munkacsoportot szervezi és irányítja, annak tagjait segítőként használhatja és alkalmazza munkájában és a különböző releváns szolgálati területeken.

– Szolgálatvégzésének eseményeit dokumentálja.

egészségesek és betegek, problémával küzdők és másokon segíteni szándékosok, vagy csak egyszerűen felvilágosítást kérők egyaránt felkereshetik. Ezen feladatok elvégzéséhez az alapképzésen túl egy speciális célirányú tanfolyamon vett részt, aminek a birtokában ezt a tevékenységet az egyházközösség megbízásából folytathatja.

Szakmai kapcsolatokon kívül a gyülekezetben működő szervezetekkel (szerepetothon, szeretetszolgálat, diakónia, nyugdíjasegyesület, ifjúsági-, gyermekszekció stb.) munkáját kiegészítve, velük együttműködve, egyfajta kontinuitásra, és az ellátás és gondoskodás teljes lefedésére törekedve végzi feladatait.

Soha nem lehet és nem lesz gátlója, konkurenciája egyetlen társszervnek sem, hanem saját területén működve lehetőség szerint segítőtje, kommunikátora és hézagpótlója is lehet azoknak.

Kötelessége, hogy ily módon a gyülekezetet szolgálja annak irányításával és mindenkorai segítségével. Kötelessége a tisztességes és pártatlan munkavégzés, a kollegiális tisztelet, az etikai szabályok

– Adott esetben speciális módon részt vesz az alap fizikai szükségletek kielégítésében, például politraumált sérült fürdetésénél segíthet. Más esetekben szűréseket tart a gyülekezet keretén belül, például vérnyomás- és vércukormérés.

– Fejlesztő módon vesz részt csoportfoglalkozásokon, például önségi csoportok tevékenységében és vezetésében. Önkénteseket szervez különböző gyülekezeti segítségnyújtó szolgálatok végzéséhez.

– Segítő módon nyújt támaszt minden korosztálynak bizalmas kérdésekben, tapasztalatok átadásában, meghallgat és irányt mutat, továbbküld és kalauzol. Nővéri munkájában arra törekszik, hogy a páciensben, a gyülekezeti tagban az egész embert lássa és kezelje: egy testi és lelki, vagyis fizikai és spirituális egységben tekintsen rá.

– Lelki gondozóként is szerepet vállal, így segítve a keresztyén hit és a személyes egészség összehangolását arra törekedve, hogy az egyén egy egészséges tagja lehessen annak a gyülekezetnek, amelyben él.

Túrmezei Erzsébet: JÖN A MEGVÁLTÓ!

*Jön a Megváltó,
meleggel, fényvel
tölti be házunk!
Csak jól vigyázzunk,
hogy észrevétlen
el ne haladjon,
s itt ne maradjunk
mi a sötétben!*

*Szép karácsonyfa
nem elég nekem.
Nem elég semmi.
Jön a Megváltó:
Őt magát vágyom
szívembe venni.
Olyan lesz akkor,
mintha minden nap
karácsony lenne!*

*Puha jászolként
vár a szívem rád:
Végy, Uram Jézus
lakozást benne!*

A gyülekezeti nővér és az egészségügyi munkacsoport

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség gyülekezeti nővére megbízással Szöllősiné Kassai Judit, a tanfolyamot végzett gyülekezeti tagokból álló egészségügyi munkacsoport jelenlegi tagjai pedig Kovács Csilla, Jankainé Zelenka Anikó és Szekeresné Balsi Annamária.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

Bizonyára sokukkal találkoztam már gyülekezeti munkám során, istentiszteletek körüli szolgálat alkalmával, vagy éppen az iratterjesztésben. Most kérem, engedjék meg, hogy gyülekezeti nővérként is bemutatkozzak. Szakmám szerint szociális gondozó, ápoló vagyok. Az emberek felé nyitó, segítő kapcsolat személyes hivatásom és családi örökségem. F fiatal korom óta a betegek, elesettek gondozása a feladatomban, és jómagam is megtapasztaltam már néhány komoly nehézséget. Egy ugyancsak fiatalkori élmény hatására döntöttem el, hogy segítőtársa szeretnék lenni, a megoldások emberévé szeretnék válni. Külön szívügyemnek tekintem a nagyon súlyos, komplikált helyzetű betegek ellátását, és a szenvedélybetegek hozzátartozóinak való segítségnyújtást.

Több mint 12 éve az Ézsaiás 40,29–31 igeszakasz segít és vezet: „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Az innen kapott erővel szeretném szolgáltatásomat végezni, és bőven adni belőle annak, akinek nincs. Kérem, fogadják szeretettel!

KOVÁCS CSILLA

Egészségügyi végzettséggel és munkámban több mint húsz éves tapasztalattal rendelkezem. Jelenleg a György Vilmos Evangélikus Szeretetszolgálatnál dolgozok mint gondozónő. Az evangélikus gyülekezetben idén választották a képviselőtestület tagjának. Gyülekezeti nővéri tevékenységemet elsősorban a fiatalok körében szeretném végezni, őket megszólítani, segítségükre lenni. Isten segítségével lelkiismeretesen és szeretettel igyekszek ellátni feladataimat. Jézus Krisztus mondja: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” [2Kor 12,9a]

JANKAINÉ ZELENKÁ ANIKÓ

24 éve dolgozok az egészségügyben, az orosházi kórház gyermek-, csecsemőosztályán. Érdeklődésből elvégeztem a gyülekezeti nővér-képzést, s szeretnék e munkában részt venni segítőmunkatársként.

Kórházban dolgozva lehetőségem van a gyülekezeti tagok osztályon való felkérésére, a szakmai munka elősegítésére. Kedvenc imádságom, amit sokszor elolvasok és elimádkozok: „Kezedbe teszem le nyugtalan gondolataimat, zavaros érzéseimet, az életemet. Öledbe hajtom fáradt fejeimet, és odateszem gyümölcsömeimet és félelmeimeimet is. Kabátod alá bújtatom védtelen testemet, megsebzett szívemet és aggodalmas lelkemet. Kezedbe teszem le barátaimat és ellenségeimet – egész életemet.”

SZEKERESNÉ BALSÍ ANNAMÁRIA

29 éves vagyok. Szeretek emberekkel foglalkozni és másoknak segíteni, ezért ápolónői képesítést szereztem. Nagy örömmel jelentkeztem a gyülekezeti nővér-képzésre, mert munkámmal ezen túl a gyülekezet tagjainak segíthetek. Jelenleg 13 hónapos kisfiammal vagyok GYED-en. Kisgyermekes anyukaként leginkább gyerekekkel szeretek foglalkozni. Szívügyem, hogy mosolyt csaljak a kicsik arcára. Az internet világában mozogva „webnővéreként” tanácsaimmal igyekszek segíteni a hozzám fordulóknak. „Tégy meg minden jót, ami téled telik, amilyen eszközzel csak tudod, ahol csak tudod, akivel csak tudod, ameddig csak tudod.”

RYLL CECILIA

Teológus, etikus és nővér vagyok. Mindhárom foglalkozás hozzátartozik identitásomhoz és munkámhoz, mindegyikből diplomát is szereztem, és mindegyiket gyakorlom, hol hivatalosan, hol hobbiból. Az elmúlt tíz évet az Egyesült Államokban töltöttem, de tavaly óta újra itthon élek családommal, lelkész férjemmel és nyolc éves gyermekeimmel. A gyülekezeti nővéri programban egy nagyszerű lehetőséget látok arra, hogy a keresztény egyház az egészségügyet újra felkarolja és a tanító és igehirdetői hivatal mellett a gyógyító jelenlétét és hozzáállását is bevigye a gyülekezetek közösségébe, hogy Isten gyógyító jelenlétének erejét ilyen módon az egyén és a közösség életébe egy, a gyülekezetben élő és tevékenykedő hívő szakember által mutassa meg, s tegye elérhetővé a mindennapokban is, és ezzel segítse az Isten útján járást a keresztény emberek, gyülekezeti tagok életében és közösségében. Hároméves magyarországi tartózkodásom alatt ennek a munkának szenteltem időmet és tudásomat, s nemcsak a tanfolyamot vezetve, hanem a szolgálat útnak indulásában is aktív segítő maradok az orosházi gyülekezeti nővérről és egészségügyi munkacsoporttal való kapcsolatot tartva.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Beiskolázási tájékoztató

Kedves Szülők! Nem kis gondot okoz az általános iskola utolsó évében az iskolaválasztás, hiszen az elkövetkezendő néhány év különösen fontos lesz az önállósodás, a felnőtté válás testet-lelet-szellemet formáló időszakában. Már csak ezért sem mindegy, hogy milyen iskolát választunk; 13–14 éves korban a gyerekek többsége még nem tudja eldönteni, hogy mit is szeretne. A szülő és az iskola együttes feladata, hogy megszülessen a jó döntés. Ennek meghozatalához szeretnénk segítséget nyújtani azzal, hogy bemutattuk iskolánkat, és jó szívvel ajánljuk nem csak evangélikus szülők gyermekeinek.

„Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemek előtt!” [Zsolt 118,23]

1992-ben újraindult evangélikus iskolánkban az oktató-nevelő munka során igyekszünk a keresztyén nevelés nemes hagyományait követni. Orosházán ez különösen nagy hangsúlyt kap, mivel elődeink becsülték a tudományokat, felismerték, hogy egyedül kegyelemből, egyedül hit által, egyedül Krisztuson át

lehet eljutni a szeretet Istenéhez (Sola Gratia, Sola Fide, Solus Christus). Így természetesen a szeretetet, a krisztusi szeretetet állítottuk iskolai nevelésünk középpontjába.

Teljesítményképes tudást csak tanulással, követelmények felállításával lehet elérni. Valljuk, hogy a képesség, készség kifejlesztéséhez az ismeretanyag alapos begyakorlásán, elsajátításán keresztül jutunk el. A tanuló csak akkor tud a tanítástani folyamatában aktívan részt venni, a kreatív gondolkodási képességét csak akkor tudjuk fejleszteni, ha van egy biztos alapismerete, tudása. Tanítványainkat olyan nevelésben kívánjuk részesíteni, amely segíti őket az erkölcsi érzésben, erkölcsi életvitelben, az egészség erkölcsi döntések meghozatalában. Keresztyén mivoltunkhoz méltóan evangélikus iskolánkban kiemelkedő helyet foglal el a gyermekek hitbeli nevelése. A hetet áhítattal kezdjük a díszteremben, lelkészeink szolgálatával. Hittanórát tartunk heti két órában.

Alapvető célunk az újraindulásunk óta változatlan: olyan fiatalokat kívánunk nevelni, akik lelki szilárd alapon

állnak, jól ismerik a Biblia világát, Isten és az emberek szeretetét Jézus Krisztuson keresztül tanulják meg. Másrészt olyan fiatalokat akarunk nevelni, akik az önálló élethez, a továbbtanuláshoz szükséges ismeretekkel, készségekkel rendelkeznek, mások javát is keresik, hűek egyházunkhoz, nemzetüket, hazájukat igazi evangélikus magyarként szeretik.

Iskolánk az elmúlt 20 évben sok-sok munkával, nehézséggel, gonddal – de mindig Istenbe vetett hittel, bizalommal – kivívta hírnevét, tekintélyét, megszerezte a szülők bizalmát.

Céljaink elérésében, megvalósításában sokat köszönhetünk fenntartónknak, az Orosházi Evangélikus Egyházközségnek és a Magyarországi Evangélikus Egyháznak. Hálás köszönetünket kifejezve kérjük további támogatásukat, szeretetüket. Bízunk helyzetfelismerő képességükben, hittel teli döntéseikben, melyek evangélikus iskolakultúránkat előreviszik. Ha visszatekintünk az évek során, láthatjuk, hogy alulról építkező iskolánkat áldás kísérte. Ezt az áldást kérjük továbbra is gyermekeink életére, oktató-nevelő munkánkra.

A Székács József Evangélikus Óvoda,
Általános Iskola és Gimnázium

FELVÉTELI TÁJÉKOZTATÓJA

- Tervezett gimnáziumi képzések a 2013–2014. tanévre:
- 4 évfolyamos (tagozatkód: 03). Felvehető létszám: 30 fő;
 - 6 évfolyamos (tagozatkód: 01). Felvehető létszám: 30 fő.

Oktatott idegen nyelvek: angol, német és a hat évfolyamos képzésben latin. Az angol és a német nyelv, valamint az informatika oktatása csoportbontásban folyik.

Az intézmény felvételi vizsgát nem szervez. A felvételhez szükséges tanulmányi eredmény: 4 évfolyamos gimnáziumban 3,50 felett; 6 évfolyamos gimnáziumban 4,00 felett. A jelentkezés és a felvételtől szóló értesítés az általános felvételi eljárás szerint történik. Kollégiumi elhelyezés megoldható.

Cím: 5900 Orosháza, Bajcsy-Zsilinszky u. 1.
OM-azonosító: 028280
Telefon: 68/411-771 · Fax: 68/419-269
E-mail: iskola@szekacs.lutheran.hu
Internet: <http://evoh.lutheran.hu/>

A vasárnapi evangélikus istentiszteletek igehirdetéseit a kedves testvérek meghallgathatják az interneten is, az oroshaza.lutheran.hu oldalon. Igehirdetéseink 2008. augusztus 31. óta mindig felkerülnek a világhálóra (eltekintve egy-két technikai hibától), így rendszeres a közkinccsé tételekük.

Isten áldása legyen minden olyan alkalmon, ahol az Ő igéje hangzik. Hisszük a prófétai tanítás szerint, hogy „...az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” [Ézs 55, 11]

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Orvosokkal másképpen

Egészségnap a Székácsban

Az orosházi evangélikus iskola hagyományos egészséghónapja sok újdonságot hozott a közösségnek. A három hét során a megoldásra váró feladatok gondolkodásra, cselekvésre készítettek a tanulókat, lelkükben pendítették meg új hurokat. A feldolgozott témákban az új ismereteket ésszel-szívvel-kézzel tették magukévá a gyerekek. A programot az egészségnapkal kezdjük.

November 10-én a tanév igéjére támaszkodva szólítottuk meg az ifjúságot. Tíz órától az 1. és 2. osztályok az Orvostanhallgatók Országos Egyesülete *Teddy maci kórháza* programján vettek részt. A közel 120 kisgyerekekkel 14 lelkes, hivatására komolyan készülő általános orvos és fogorvos-tanuló „kisdoktor” foglalkozott. A foglalkozás lényege az volt, hogy a leendő szakemberek segítsenek a kicsiknek leküzdeni a fehér köpenytől való félelmüket, illetve a gyerekek ismerkedjenek egy kicsit a számukra félelmetes műszerekkel, amiket kedvenc plüssfiguráikon ki is próbálhattak. (2005-ben, Debrecenben kezdődött ez a program, melyre már óvodásokat is várnak a szakemberek. A hallgatók egy órán át fehér köpenyben foglalkoznak a gyerekekkel.) Intézményünkben nemcsak a tanulók, hanem az orvostanhallgatók is remekül

érezték magukat ezen a délelőttön. Kicsik és nagyok játékosan, jó hangulatban forgódtak a beteg kedvencek körül, s közben a gyerekekből felszabadultan tört elő a sok-sok aggodalom, észrevétlenül formálódott az egészségről, betegségről meglévő felfogásuk.

A nagyobbak Dr. Jakkal Anna kecskemeti háziorvos fotókkal, filmrészletekkel és Mbaye Ndiaye tamtamdobos szenegáli fiatalember népzenei előadásával színesített afrikai missziós munkájáról szóló élménybeszámolóján vettek részt. A doktornő túl az ötvenen érezte meg, hogy sohasem késő új álmokat szőni és valóra váltani azokat. Az Afrika-Magyar Egyesület (AHU) egy nemzetközi segélyezéssel és fejlesztéssel foglalkozó nem kormányzati, nonprofit szervezet szervezésében több alkalommal végzett gyógyító munkát Afrikában, a halmozottan hátrányos helyzetű társadalmi csoportok, kisebbségek népei között. A doktornő szívhöz szólóan közvetítette hallgatóságának az egyesület hitvallását, miszerint a magyar társadalomban tudatosítani kell, hogy a globális társadalmi felelősségvállalás jegyében az, ami ma Afrikában történik, ránk is hatással van. Afrika gondolj, örömei nem hagyhatnak minket hidegen. A doktornő első útján szembesült az-

zal, hogy nekünk itthon mennyire jó dolgunk van, hiszen ott az egészségügyi rendszer, az oktatás és az infrastruktúra is egy nagy nulla, mesélte a gyerekeknek. Segítenünk kell, mert hamarosan humán-katasztrófa történik Afrikában, ha nincs értük nemzetközi összefogás. Más különben ottani munkájának itthoni hozadéka is van, mondta, hiszen az idegenforgalom, az egyre népszerűbb szafarik és a klímaváltozás miatt ma már sok trópusi betegség előbb-utóbb megjelenhet kecskemeti rendelőjében is.

Gyógyítómunkája mellett az oktatást is szívügyének tekinti. Véleménye szerint a gyerekeket és a fiatalokat kell megcélozni a segítő munkájával és tanításával, mert bennük van a jövőnk, ők azok, akik közel kerülhetnek a médiához, ők tudnák megváltoztatni az országukat. Szemeket és lelkeket kellene kinyitni, hogy lássák: a világ előre halad, véli a doktornő.

Iskolánk tanulóközösségei, a családok, a karácsonyi készülődés közben a távoli kontinens lakóinak is igyekeznek segítséget nyújtani. Az AHU szervezésében az általunk összegyűjtött adományok, reméljük, az év elején útra kelnek és célba érnek Afrikában!

KOCZKA ISTVÁNNÉ
tanár

Svéd bőrrönd érkezett az iskolába

Iskolánk nagyszabású projektbe kezdett. Egy újabb sikeres pályázat kapcsán az intézmény 20 000 eurót nyert a Tempus Közalapítványtól, ezúttal egy angol nyelvű Comenius nemzetközi együttműködés megvalósításához.

A projekt keretein belül hét európai ország ismerkedik meg közelebbről egymással. Svéd, finn, belga, olasz, lengyel, török és magyar diákok tapasztalják meg a kultúrák és országok közötti hasonlóságokat, különbségeket. A projekt címe: *A Trip in Europe With a Suitcase Full of Games, Songs and Stories*, projektazonosítója: 2012/CIMP-307. A megvalósítás időszaka: 2012. augusztus 1. és 2014. július 31.

A személyes utazások mellett a diákok az internet és a modern technológia

nyújtotta lehetőségeket kihasználva, a távolságokat percek alatt áthidalva dolgoznak majd együtt. A projekt legkézzelfoghatóbb eleme egy bőrrönd, melyet minden országnak fel kellett töltenie hazai sajátosságokkal, játékokkal, képregényekkel, valamint egy, az országra jellemző plüssállattal, ez két évig utazik Európa-szerte.

Az első találkozásra Svédországban, Stockholm egyik peremvároskájában került sor, ahol az iskolát Fehér Borbála igazgatónő, Schmittinger Anikó intézményi kapcsolattartó, valamint *A kockásfülű nyúl* képviselte, aki ezután Belgium felé vette útját.

Az utazás során életre szóló élményekkel lettünk gazdagabbak. Stockholm óvárosának jellegzetes épületei között sé-

tálva ismerkedtünk a 14 szigetre épült főváros jelenével és múltjával. Két napot töltöttünk itt, majd a kb. 30 km-re lévő Vallentunába utaztunk. A következő két napban pedig az egyik helyi iskolába (Ormstaskolan) látogattunk el. Megtapsztaltuk a svéd és a magyar oktatási-és iskolarendszer közötti különbségeket, az északi népek kedves visszafogottságával egyetemben.

Magyarországra a svéd bőrrönd érkezett, benne utazott *Moses*, egy rénszarvas, aki az elmúlt hetekben ismerkedett a Székács iskola és óvoda diákjaival, Orosháza jellegzetességeivel, útinaplójában dokumentálva élményeit. Az első látogatást az óvoda nagycsoportosainál tette, akik nagy örömmel fogadták őt. Az iskolában

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ már hagyományos Idegen nyelvek napján a felső tagozatos diákokkal töltötte hasznosan a délelőttöt, a többi osztályban pedig egy-egy délután során ismerkedhettek meg a tanulók a bőrönd tartalmával.

A következő utazásra már idén decemberben sor került. A diákok (Kecskeméti Krisztina, Szabó Edina, Szász Dániel, Kishonti Pál és Veres Bence) kísérőtanáraikkal (Fazekasné Jankov Ildikó, Dér Tamás) Lengyelországba utaztak. Az elő-

zetes tervek szerint a Krakóban eltöltött 3 napot követően ellátogattak a mintegy 100 km-re fekvő városka, Czerwionka-Leszczyny (Czuchów) iskolájába. A diákok programja óralátogatásokat, közös sportfoglalkozást, valamint kiselőadásokat tartalmazott, melyek során jobban megismerkedhettek, akár barátságokat is köthettek egymással, amellett, hogy az angol nyelvet a mindennapi élethelyzetekben kipróbálhatták.

Az élmények és fényképek mellett egy

újabb bőrönddel tértek haza, s ez Belgiumot képviseli, mutatja be. A projekt harmadik utazására ezúttal tavaszig kell még várni. Ennek során Dél-Olaszországba visszük tovább a bőröndünket.

A projekt során honlap is készül, ahol a kezdeti lépések már megtekinthetők: <http://comeniussuitcase.weebly.com/>

SCHMITTINGER ANIKÓ
tanár

Reformációi rajz- és imádságpályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Gyermekek- és Ifjúsági Osztálya szeptemberben *Reformációi rajz- és imádságpályázat*ot hirdetett. Ennek témája Luther Márton és kora volt. Az imádságok megírásában a gyerekek segítségére voltak a hittanórákon elsajátított ismeretek és nevelők felkészítése az adott korszakból. A diákok szívesen ragadtak tollat és írták le személyes érzelmeiket a témával kapcsolatban.

A legjobb eredményt *Árus Vivien 3. b* osztályos tanuló érte el, munkáját a zsűri 2. helyezéssel jutalmazta:

„Hálát adok neked, édes Jézus, hogy olyan bölcsességet és tudást adtál Luther Mártonnak, amivel képes volt a Bibliát lefordítani. Köszönöm neked, hogy általa eljuttattad hozzám is tanításaidat és parancsolataid szerint próbálhatom élni az életem. Kérlek, add meg nekünk, hogy sokáig olvashassuk tanításaid és minél többen hallják meg azt. Ámen!”

A továbbiakban a pályázatra készült imádságokból válogattunk:

Szász Gergő 2/b

Istenem, köszönöm, hogy megteremtetted Luther Mártont! Ha ő nem lett volna, akkor nem tudnánk elolvasni a Bibliát németül. A Biblia nyelve héber és görög volt. De Luther Mártonnak köszönhetően el tudjuk olvasni. Ámen!

Gabnai Alexandra 3/a

Istenem, köszönöm, hogy adtad Luther Mártont, és az ő barátját, aki elbújtatta, hogy ne verjék meg és ne ítéljék halálra! Köszönöm, hogy segítettél Luther Mártonnak, hogy felszegezzék a papírt, amin rajta volt a 95 tétel! Köszönöm, hogy Luther Márton megalakította az evangé-

likus egyházat! És hála neked, Istenem, hogy evangélikus lehetek! Az Úr Jézus Krisztus szent nevében. Ámen!

Bogár Barbara 3/a

Kedves Uram! Köszönöm, hogy megteremtetted Luther Mártont! Azért, mert megalapította az evangélikus egyházat. Luther Márton hitt Istenben, nem pedig a búcsúcédulákban. Ezért hálám adom. Köszönöm azt is, hogy Luther Márton nem a pápa embere volt, és neki köszönhetem, hogy evangélikus vagyok! Jézus Krisztus Szent nevében. Ámen!

Csizmadia Laura 3/b

Mennyei Atyánk! Az életünk olyan, mint a felezővonal az úton. Hol nehéz feladatok várnak ránk, hol pedig pihenők egy-egy elvégzett feladat után. Néhol döntések előtt állunk, itt kérjük a Te segítségét, hogy a helyes irányt tudjuk választani az életben. Az út vége küzdelmes és nehéz, egy folyamatos vonal, de utána ott a feltámadás, az örök élet. Köszönöm, Uram, hogy megbocsájtod nekünk a bűneinket, és hogy adsz egy új lehetőséget! Köszönöm, hogy Te nem távolodsz el tőlünk! Kérhetjük a segítségedet feladatainkhoz és döntéseinkhez. Köszönöm, hogy segítesz megtalálni a jó utat! Szeretném, hogy minél több ember megtalálja a Jézushoz vezető utat! Szeretetet is legyen az emberek szívében! Minél több ember szálljon szembe a bűnözéssel és hitetlenséggel, ahogy azt Luther Márton is megtette annak idején. Szeretném, ha nem

lenne szükség a tételek kifüggesztésére semmilyen templom ajtajára, ha az emberek meghallanák Isten hívó hangját és kinyitnák előtte a lelkük kapuját, mivel mi mindannyian Isten csodálatos alkotásai vagyunk! Ámen!

Berhencz Nikolett 3/b

Köszönöm, jó Istenem, hogy adtad Luther Mártont, aki megakadályozta, hogy a búcsúcédulák ma is létezzenek! És kérem, hogy legyenek ilyen jó emberek a mai világban is! Szeretném kérni tőled, hogy Luther Márton emléke örökké éljen! Köszönöm, hogy adtad az egyházat! Ámen!

Madarász Laura 4/b

Édes Istenem! Köszönöm, hogy Jézus Krisztus vállalta bűneinket és életét adta értünk! Tudjuk, bűnösök vagyunk, ezért kérlek, bocsáss meg nekünk! Köszönöm, hogy evangélikus vagyok! Hálát adok neked, hogy Luther Mártont rávezetted ar-ra, hogy egyházunkat a te utadra vezesse. Kérlek, erősítsd hitemet! Örülök, hogy a gyermeked vagyok. Ámen!

Szabó Attila 4/b

Köszönöm, Istenem, hogy evangélikus lehetek! Köszönöm, hogy szép élettem lehet, és segítesz mindenben! Köszönöm, hogy jó családom lehet, de legfőként azt köszönöm, hogy megteremtetted Luther Mártont és adtál neki elég erőt, hogy hirdesse igédet! Ezt úgy köszönöm meg, hogy a te utadon járok és hiszek benned. Ámen!

Iskolai szinten 1517 másodperc biblia-olvasással emlékeztünk meg a evangélikus egyházunk születésnapjáról.

BERTA TÜNDE
hittanár

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Közlekedj ügyesen, okosan!

A Nemzeti Közlekedési Hatóság és a Közlekedéstudományi Intézet támogatásával 2012-ben is mese- és rajzpályázatot hirdetett a meserajz.hu csapata Közlekedj ügyesen, okosan! címmel.

Művészpalánta szakköröseimmel örömmel éltünk a lehetőséggel, hiszen szeretünk történeteket kitalálni és rajzolni. Ahogyan mondani szokás: „Semmilyen költemény nem képes olyan finoman beszélni a szóhoz, mint a mese”. Nagy Luca 4. b osztályos tanuló Valahol a zebraszivárvány felett című története épp így érinti meg nemcsak a gyermek-, hanem még a felnőtt lelkeket is. A pályamunkához akvarell technikával illusztrációkat is készítettünk, s ezeket – a követelményeknek megfelelően könyv formátumban, tükrözve az üzenetet –, kiavateztük.

Köszönve a tanítványaimmal töltött kreatív, áldott alkalmakat:

KACZKÓ RITA
tanító

Valahol a zebraszivárvány felett

Egy különleges kislányról, Duduról szóljon piciny mesénk! Olyan gyermekről, akinek Isten csupa pozitív tulajdonságokat ajándékozott. Ahogy mondani szokás: története, ha csupán egy történet volna, nem érné meg elmesélni.

Akkoriban rendkívül hideg tél volt. Hősünknek pedig korán szembesülnie kellett nem csak az évszak ridegségével. A december nem az önfeledt hógolyózásé volt. Mit sem lehetett tudni a közelgő zivatarról.

Gyönyörű reggel virradt. A fenyőkön csillogott a friss, puha hó. Dudu álmosan tekintett ki az enyhén párás ablakon, és csodálta a táj szelíd szépségét. Ámulva merengett a csendes messzeségbe, miközben apró, kristályos hópehelyek gyémántként ragyogtak kökény szemei tükrében. Aznap tekintetében ott fénylett az öröm és a vidámság is, amelyet izgatottság váltott ki, hogy szerepelhet az osztály karácsonyi műsorában. A reggeli rutint követően, szerény otthonát hátrahagyva lelkesen, egyedül indult útnak az iskola irányába. Az orosházi evangélikus iskola nem csak a város szívében helyezkedett el. A modern építésű, fehérre festett falait

távolról is remekül látható színes csempékből összeállított kereszték díszítették. Ezen falak mögül mindig vidám gyermekcackajok szűrődtek ki a zajos utcai forgatag közé. Dudu azóta érzi úgy, hogy a fény óvó keze között van, amióta először lépte át iskolájának ajtóküszöbét.

A földszinti, hangulatos osztályteremben már javában gyülekeztek a szülők – köztük főszereplőnké is. A nyakkenődös és masnis társak a patyolat tisztára viksolt folyosón türelmetlenül járkáltak, miközben próbálták legyűrni lámpalázukat. Az édesanyákból és édesapákból álló díszes társaság büszkén várakozott a meghatónak ígérkező műsorra. Ezzel egy időben Dudu puha, béléses csizmájában mókázva csúszkált a jégpáncélos járda-teszten. Már félúton járt, amikor szórakozottságában hirtelen eszébe jutott, hogy otthon felejtette az ünneplőruháját és az előadását színesítő hegedűjét. Gyorsan visszafordult, esztét veszítve szelte a jeges utakat, és taposta a ropogó havat. Annyira sietett, hogy nem akart a tőle hét méterrel odébb terülő zebrán átkelni, így szülei intését megszegve meggondolatlanul és figyelmetlenül a veszélyes útszakaszra lépve próbált rövidíteni.

A fagyos szél valami rossz dolog előjelként támadt fel. Váratlanul csapott le a végzet zivatara. A gyermek farkasszemet nézett a sötét éggel, amely egy közeli kanyarból beforduló, megcsúszó autó lökhárítóját jelentette. Dudu törekeny kis teste hatalmas erővel csapódott a földre. Ettől a pillanattól mentőhelikopterrel kezdte meg hosszú utazását a távoli Szivárvány-ország felé, amely hét hídján át várta vendégeit, hol kék madarak csiripelése enyhítette az ott élők fájdalmait. Amikor megérkezett, szikrázó fényesség vette körül. Göndör hajú, csipkés szélű tortapapír-angyalok ismerős dallal köszöntötték:

Felhők távoli partján napfényt vár.

*Fénylő szivárvány hídján túl
a tündértáj vár.*

Távol nem terem bánat, az ég oly kék.

*Távol valóra válhat mindaz, mi
álomszép.*

*A gonosz, mint a hópehely, ott olyan
gyorsan olvad el a fényben.*

*A hídhöz széles út vezet, de odaérni
nem lehet.*

Oh, miért nem, miért nem?

Szállnék az óriás felhőn át!

*Fénylő szivárvány hídján túl,
ott a boldogság.*

Dudu lelke megtelt az ének szépségével, és látván a dundi báránnyelűket, hempergésbe kezdett. Bohóckodása közepette mély, ám ugyanakkor lágy hangon kedvesen szólította meg Jézus:

– Üdvözöllek, kedves gyermekem, a Zebraszivárvány Birodalmában! Addig lesz ez az otthonod, amíg el nem sajátítod a biztonságos közlekedés minden csínját-bínját!

A lány szorgalmasan, játékos formában tanulta *Az úttest nem játszótér*, és a *Ne lépj váratlanul az úttestre, még a zebrán sem!* leckéket. KRESZ-tudásában egyre biztosabban és szeretettel forgatva tanulmányozta Nógrádi Gábor *Idenézek, odanézek* című könyvét. Észre sem vette, hogy takaros csillagok sebesen jöttek-mentek, csak azt, hogy szívében elhatalmasodó honvágy ébredt. Egyre több kérdés merült fel benne, mint például, hogy hogyan került a tündérek szalagjára, hiszen ő még télen nem látott szivárványt. Nem értette, miért hallja édesanyja aggódó hangját, amint sírva kéri:

– Ébredj fel, kicsim!

A balesetet szenvedett kis emberke imában kérte Jézust, hogy kész KRESZ-vizsgát is tenni, és vezeklésül a sulirendőr Géza bácsi áldott munkáját is segíteni, csak hadd mehessen haza. Jézus szeretettel hallgatta, és az írásos formások elintézését követően útjára engedte. Még Péter barátjától is kért egy egyéni gyártású, a szokványostól eltérő esernyőt, hogy Dudu bőrig ázás nélkül térhessen vissza szerető családjá körébe. Édes mosollyal az arcán, integetéssel hagyta maga mögött ideiglenes otthonát. Nekifutásból elrugaszkodott, és a telt felhőkből hulló hópihéek között esernyőjével manőverezve váratlanul az orosházi városi kórház gyermekosztályán landolt.

Amikor Dudu felébredt, nem csak a zöldes csempék várták. Szülei bársonyos arcán örömkönnnyek gördültek. Istennek hálát adva magukhoz ölelték egyetlen kincsüket. A kislány boldogan bújt a gondoskodó karokba, de figyelme a falon függő, szivárványt ábrázoló gyermekrajzra tévedt, amely az „Ezentúl körültekintőbben, óvatosabban közlekedek!” ígéretére emlékeztette.

VÉGE

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Az Árpád-kori Csomorkány meglátogatása

Iskolánkban a tavalyi tanévben megalakult a TETT (Természetjáró Evangélikus Tanulók Társasága). Céljaink között szerepel tanulóink közösségi létre, természet szeretetre és az elesettek, rászorulóknak megsegítésére nevelés is.

Idei első programunk egy 50 kilométeres kerékpártúra volt, melynek keretében meglátogattuk a csomorkányi téglaplomromjait.

2012 szeptemberének 29. napján heten indultunk el. A túrára megfelelően előkészültünk (élelmiszer, közlekedési szabályoknak megfelelő bicikli-felszerelés). Az indulás előtti napon esett az eső, ezért reménykedtünk a jó időjárásban. Istennek hála, másnap tökéletes kirándulói időre ébredtünk.

Úti célunk eléréséhez Kardoskútnak vettük az irányt, a csodálatos Kardoskút-Pusztaközpont felé. Itt szembesülhettünk a pusztaság végtelen horizontjával, láthattuk a kardoskúti Fehér-tavat¹, szemügyre vehettük Magyarország híres szürke marháit is, a sok védett növény és állat között. Odafele egyszer megálltunk pár percre inni, pihenni. Utána zökkenőmentesen folytattuk utunkat a templomromig. 1-2 km után a már a túlságosan is jó betonútról, földútra tértünk, mely egészen a templomhoz vezetett minket. Körülbelül másfél óra alatt szerencsésen, ép-séggben megérkeztünk Csomorkányra.

A településből mára sajnos csak egy templomrom maradt. Magát a falut oklevelekben 1231-ben említették először. Ez

a terület kiemelkedett a környék lágylápvilágából, ezért tűnt megfelelő helynek a letelepedésre. Az Árpád-kori Csomorkány a 14. században mezővárossá fejlődött, majd a Hunyadiak birtokaként élte virágkorát. A 16. század második felében harmincnégy házat számoltak össze Cso-

morkányban. A település pusztulását Petrev basa 1566-os hadjárata okozta, de végleg 1596-ban pusztult el, és sohasem épült újjá. A templomrom feltárását 1892–1895 között kezdték el. Feltárások során előkerültek többek között olyan „S” végű hajkarikák, amelyeket a 10–11. században használtak, a kerámialeletek pedig a 12–

13. századra utalnak. A templomrom mai mérete 9×2,8 méter, eredetileg 25,2×6,8 méter lehetett. Az 1991-es feltárás során freskótöredékeket is találtak, sőt, korábban előkerült összesen 123 darab, 15–16. századi sír is.

Miután megérkeztünk, mindenki megcsodálhatta ezen örökségünket. Pár méterrel arrébb egy emlékműre lettünk figyelmesek. Ott tartózkodásunk során megosztottunk egymással pár érdekességet, amit tudtunk a településről.

Napjainkban rendszeresen rendeznek táltos találkozókat a romnál, a spirituális felemelkedés miatt. Mi gyertyát gyújtottunk az ott éltek emlékére.

A déli időben mindenki megebédelt, s miután jóllaktunk, elindultunk hazafelé.

Rengeteg élménnyel gazdagodtunk ezen a napon! Egyszer mindenkinek el kell jutnia e helyre, hogy láthassa őseink ránk hagyott emlékeit.

SZECSKÓ SZILÁRD
12/4

¹ 1966 óta természetvédelmi terület.

A környező puszták, a hajdani vásárhelyi puszta védetté nyilvánításával 1997 óta 5629 hektáron a Körös–Maros Nemzeti Park részterülete. A tó és környékének föld-, víz-, madár- és növénytanai értékei indokolják a magas szintű védelmet.

Ünnepi készülődés az óvodában

„... megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...” [Tit 2,11]

Advent a várakozás időszaka. Felkészülés arra, amit egész évben annyira várunk: karácsony ünnepére. Ha magunkba nézünk, mindegyikünkben él egy elképzelt kép arról, milyennek is kell lennie a karácsonynak, a szentestének, amikor is az egész család együtt ünnepel, halk zene szól, mindenki csillogó ajándékokat ad a szeretteinek, a hatalmas fenyő roskadozik a díszektől, szép a ruhánk, finomakat eszünk és mindenki arcán elégedett mosoly van.

Ez azonban ebben a formában, a mai családokban egyre kevesebb embernek, gyermeknek adatik meg. Sajnos a rohanó világban az anyagi gondok, az idő hiánya, a szeretetlenség sokszor elhomályosítja ezt az elképzelt idillt. Sokaknál az is óriási dolog, ha ezen a napon egyáltalán együtt tud lenni a család, és a szülőknél van mit az asztalra tenni. Az ajándékokról nem is beszélve.

Nekünk, egyházi óvodában dolgozó pedagógusoknak az a feladatunk, hogy túl tudjunk mutatni a karácsonyhoz kötődő külsőségeket sokaságán, és hogy megláttathassuk a gyermekekkel az ünnep igazi lényegét, mondanivalóját.

Nagyon sok olyan alkalom van decemberben, amelyek mind közelebb visznek minket ahhoz, hogy valódi értelmet nyerjen ez az ünnep.

Típegő istentiszteleti alkalmaink az egész kicsi, még óvodába sem járó gyermekeket célozzák meg. Advent idején már ők is hallhatnak a karácsonyi történetről, életkoruknak megfelelően.

Óvodai csoportjainkban december 6-án egy ősz szakállú kedves ismerőst, a Mikulást vártuk. Versekkel, dalokkal készültünk neki.

Mind a négy adventi vasárnapot megelőző pénteken, az óvodánk bejáratánál lévő adventi koszorún meggyullad egy

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

gyertya, a gyermekek által már jól ismert dalok éneklésével, örömmeléléssel.

A szüleiket is bevontuk a készülődésbe, így december 11-ére közös kézműves-ségre, mézeskalácssütésre invitáltuk őket, hogy gyermekeikkel együtt részt vegyenek az előkészületekben, és akár otthonaikat is díszíthessék az itt alkotott kis művekkel.

Családi istentiszteletre is ellátogatunk templomunk Györy-termébe, ahol a szülők és a gyermekek ismét együtt élheték át ezen alkalmak meghittségét.

Evangélikus óvodánk minden csoportjában évről évre rendezünk karácsonyi ünnepséget. Erre az alkalomra versekkel, betlehemes játékkal, dalokkal, ajándékokkal készülünk. Igyekszünk,

hogy a csoportszobában, minden gyermeknek egyformán szép, gondtalan, meghitt legyen ez az ünneplés, és örömteli az előkészület.

Ebben az évben Halacska csoportunkban teljesen új gyermekközösség formálódott. A csoport-át szervezések – négy óvodai csoport tiszta korcsoportúvá alakítása – következtében minden óvodai csoportból érkeztek hozzánk gyermekek. Bár mi maradtunk vegyes korcsoportúak, mint az előző években, mégsem csak az új, óvodába lépő picikkel, hanem a többi gyermekkel is meg kellett ismerkednünk. Hiszen ők, bár ugyanabba az épületbe jártak eddig is, mégsem a mi szárnyaink alatt cseperedtek. Új volt tehát a helyzet mindannyiunk számára.

A szeptemberi, októberi hónap a picik beszoktatása mellett egész közösségünkben a kölcsönös bizalom kialakításáról is szólt.

Igyekeztünk ez idő alatt egy olyan szeretetközösséget formálni, amelyben a gyermekek, mint egy család, bizalommal, őszintén fordulnak egymáshoz, és hiányoznak egymásnak, ha nincsenek jelen.

Úgy vélem, ez mára sikerült, így egy-ségben, szeretetben, egymást erősítve készülünk a közelgő ünnepre, s kívánunk mindenkinek áldott, békés karácsonyi ünnepeket!

KISHONTI-MENYHÁRT RITA
óvónő

Túrmezei Erzsébet: TÉL

*Jó Atyánk, Te elaltattad
a földet és betakartad,
mint a fáradt gyermeket.
Neked mindenre van gondod.
Most a hideg télen mondom
jószágodról éneket.
Hiszen a fagy sem ítélet.
Azért is áldalak téged.
Szent kezedből, Istenem,
kemény tél is kegyelem.
Hogyan nyílnék szám panaszra,
bár a földet tél havazza,
s vad szél rázza ablakom?
Boldog betlehemes ének
kél szívemben, míg a szélnek
süvöltését hallgatom.
Szegényes jászlán szívemnek
ott a betlehemi Gyermek,
s ragyogva árasztja szét
életadó melegét.
Karácsony szeretetével,
nagy örömmelével
át a hideg telegen,
át a hólepett határon
utam énekelve járom,
s mindeneknek hirdetem.
Osztom, osztom drága kincsem,
s fogyta nincs, vége nincs.
Zengem a dicséretet:
Legnagyobb a szeretet!*

SZIVÁRVÁNY FOGLALKOZÁSOK

A SZÉKÁCS EVANGÉLIKUS ISKOLÁBAN

SZERETETTEL VÁRJUK
VÁROSUNK NAGYCSONORTOS ÓVODÁSAIT
ISMERKEDŐFOGLALKOZÁSAINKRA,
AZ ALÁBBI IDŐPONTOKBAN:

2013

JANUÁR 9. (ANGOL)
JANUÁR 16. (NÉPTÁNC)
JANUÁR 23. (NÉMET)
JANUÁR 30. (ISMERKEDÉS A SZÁMÍTÓGÉPPLEL)

FEBRUÁR 7. (ANGOL)
FEBRUÁR 13. (KÉZMŰVES FOGLALKOZÁS)
FEBRUÁR 20. (NÉMET)
FEBRUÁR 27. (BÁBMŰVÉSZET)

MÁRCIUS 6. (MESÉK VILÁGA)
MÁRCIUS 13. (MOZGÁSOS JÁTÉKOK)

FOGLALKOZÁSAINKAT MINDEN ALKALOMMAL
16.15–17.00 ÓRÁIG TARTJUK.
GYŰLEKEZŐ ISKOLÁNK FÖLDSZINTJÉN.

Nincs távolság

Zenés bizonyoságtétel Pintér Bélától

Pintér Béla harmadszor járt Orosházán. A dicsőítő dalairól ismert keresztény könnyűzenei énekest először 2011 májusában köszönthettük az Árpád-kertben, majd még ugyanabban az évben, ősz folyamán találkozhattunk vele, immár templomunk falain belül. Néhány héttel ezelőtt, október 26-án pedig, Isten kegyelméből, újra ott állt előttünk sugárzó arccal a szépen megtelt Györy-teremben, s hozta el harmadszor is az Örömhírt Krisztus szeretetéről.

Nem mintha nem ismernénk Jézus szenvedéstörténetét. Hiszen jól tudjuk, mi történt nagypénteken, majd azután vasárnap reggel. Tudjuk, hogy igen, ez mind értünk történt, de talán túlságosan hihetetlen, olyan érthetetlen, olyan távoli; és valljuk meg őszintén: gyakran nem igazán tudunk mit kezdeni vele. Béla barátunk dalai ezzel szemben új távlatokat nyitnak az Istennel való kapcsolatunkban, mert a *szív* mélységéből szólnak, a zene szárnyán pedig egyenesen a *szív*

mélységéig jutnak el. Őt hallgatva nem csupán tudjuk, de *érezzük* is Isten közelségét. Kinyílik a lelkünk, leomlanak a falak és hálaadással tekintünk Megváltó Jézusunkra, mint váltságunk egyetlen zálogára, aki nem csupán mennyei dicső király többé, de egyben a legjobb barátunk is,

kézzelfoghatóan és valóságosan. Mintha kicsit úgy éreznénk: ez az, amit vártunk, itt valóban otthon vagyunk, s közben beteljesedik rajtunk az apostoli bátorítás: „... hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.” [Kol 3,16]

Amit vendégünk ezen az estén leginkább a szívünkre helyezett: Nincs távol-

ság. Nincs távolság az Atya és köztünk, nincs távolság Menny és Föld között, nincs távolság ember és Isten között, mert megépült a híd: Jézus Krisztus. Benne és Általa valóban „isteni természet részeseivé lehetünk” (2Pt 1,4), Isten-formájú embereké válhatunk hétköznapijainkban és ünnepeinkben egyaránt.

Pintér Béla tavasszal megjelent lemeze is ezt a címet viseli: *Istenember* – utalva arra a bensőséges kapcsolatra, amely Teremtő Istenünkkel lehetséges, ha kitarjuk előtte szívünket. Isten eljött az emberért, Érted, Értem, Mindannyiunkért. Karácsonyra várhatóan kapható lesz vadonatúj lemeze is *Imádlak* címmel, amelyen meghitt, bensőséges hangvételű dalokban élhetjük át a megváltottság örömeit. Dalait énekelve felszabadul a lelkünk, s megértjük mit jelent: „*Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret!*” [Zsolt 147,1]

BÁNKI-HORVÁTH GYÖRGY

Mikor lesz a világvége?

Sokszor hallom lelkészként a címben feltett kérdést. A Harangszó jelen számának idején újra aktuálissá vált, a világi média is sokat foglalkozik a világvégével, mivel 2012. december 21-én a téli napfordulóhoz kötődő dátummal egyesek – a maja naptárra hivatkozva – beharangozták annak eljövését.

Azok, akik „időben” olvassák a Harangszót, talán érdeklődve tekintenek erre a napra, hogy vajon mi történik majd akkor. Azok, akik később lapoznak az újságba, csak legyintek az egésze: megint nem történt semmi – mondhatják.

A világvégéről szóló tanítás egyedien a keresztényekre jellemző. Azt valljuk, hogy egyszer vége lesz a történelemnek. A világ számos vallása, népe – így a maja is – inkább egyfajta ciklikusságban gondolkodik. Szerintük minden kezdődik előlről. *Most csak egy időszámítási korszakuk ér véget.* Korunkra jellemzően egyesek összekeverték a két eszmerendszert, a kereszténységet és a maja hitvilágot, ezzel nagy pánikot keltve.

Nem lehet és nem szabad összekeverni a különféle irányzatok tanítását. Nem lehet valamiféle speciális koktélt készíte-

ni, amely tökéletesen egyedi és megfelelő a 21. századi emberek. A szinkretizmusból, a vallások összekeveréséből nem épülünk, hanem elveszíthetjük a biztos talajt lábunk alól, és disznók módjára a moslékból falatozhatunk, ha híveivé válunk a nekünk tetsző vallási elméletek összekutyulásának.

A történelemben számos alkalommal előfordult már, hogy egyes szekták meghirdették a világvégét, s az a mai napig nem következett be. Az egyik legna-

gyobb baklövés 1914-hez kötődik, amikor meghirdették Jézus visszajövetelét, de nem történt meg. Eleddig a tévtanítók Jézus tanítását figyelmen kívül hagyva elkezdtek számolgatni visszajövetelének dátumát a különféle őszösvetségi ígéretek hivatkozva. A csalódás újra és újra bekövetkezett, hiszen Jézus előre megmondta, hogy úgy jön el, mint éjjel a tolvaj, és hogy annak időpontját még ő sem tudja csak az Atya (Mt 24,36). A végidőkkel, idegen szóval eszkatológiával foglalkozók ott követik el a hibát, hogy nem a világos ige-helyből kiindulva magyarázzák a nehezebben érthető, hanem fordítva. Jézus az evangéliumokban beszél az utolsó időről, arról, hogy milyen megpróbáltatások várnak erre a világra, a hívó emberekre, de azt is megígérte, hogy egyszer visszajön. Mi adventben nemcsak Jézus első eljövételére emlékezünk, hanem várjuk az ő második eljövését. Az első a kegyelem korszakát nyitotta meg az ő váltságállal, másodjára azonban ez véget fog érni, és eljön itélni élőket és holtakat, ahogy valljuk az apostoli hitvallásban is. Nem az számít, hogy pontosan mikor fog ez bekövetkezni, hanem az, hogy készen ta- ➡

láljon az a nap. Jézus sok helyen figyelmezteti az övéit, hogy ne lankadjanak. Ne csak ímmel-ámmal legyünk keresztyének! Nem elég, hogy egyszer megkeresztelték, valamikor konfirmáltunk, néhanapján elmegyünk templomba, talán még anyagilag is segítjük az egyházat. Szükséges, hogy napról napra személyes kapcsolatban legyünk Megváltónkkal. A Krisztusnak odaszánt élet az, amely megtart a hitben. Ezek után még mindig kérdezheti valaki: jó-jó, de mi fog történni? Mi lesz ezzel a világgal? A válasz erre a kérdésre az, hogy elsősorban a saját lelkének üdvössége érdekelje, s utána a világ sorsa. Jézus nem hagyott ránk részletes forgatókönyvet az Ő visszajövetelét megelőző eseményekről. Véleményem szerint nagy hibát követ el az, aki a jelenkori

világpolitikai eseményeket pontról pontra bele akarja illeszteni a bibliai próféciákba. A Biblia nagy részét szó szerint kell értelmezni, de nem minden versét, és ez a megállapítás különösen igaz az apokaliptikus könyvekre. Egyes költői megfogalmazásokat talán senki sem akar szó szerint venni, de az elhangzás idejétől távoli próféciákra is igaz, amelyek más társadalmi, gazdasági, technikai helyzetről szólnak, mint az elsődleges hallgatók kora. Az olvasó ne értsen félre, nem azt mondom, hogy nem fog minden beteljesedni, ami meg van írva a Bibliában. Minden úgy lesz, ahogy a Szentírás írói lejegyezték. Egyes írásmagyarázók úgy állítják be magukat és az ő szervezetüket, mintha csalhatalanok lennének, és mindent tudnának előre.

Ahhoz, hogy valakit keresztyénnek ismerhessünk el, el kell fogadnia, hogy létezik mennyország és pokol, örök kárhozzát és örök élet, Jézus másodjára is eljön, és lesz elragadtatás, a nagy nyomorúság idősza. Ezekről egyértelmű tanítások vannak az evangéliumokban és a levelekben. Ezeken túl a végidők tekintetében sokféle verzió áll előttünk és kinek-kinek szíve joga abból választani, de saját nézetét ebben a kérdésben nem erőltetheti rá keresztyén felebarátjára. A részletkérdések nem lehetnének vízváltatók két keresztyén között. Akit jobban érdekel ez a kérdés, annak ajánlom, hogy látogasson el a bibliaórákra, melyeken gyakran felmerülnek hasonló kérdések, ott lehetőség van ezek mélyebb tanulmányozására.

LACZKI JÁNOS

Szeretet nélkül semmik vagyunk

Kedves orosházi és minden keresztyén szellemiségű olvasóimnak, akik a Harangszó lapjain találkoztak már jó szándékú gondolataimmal!

Úgy érzem, még egyszer szólni kell azokhoz, akik közel állnak szívemhez. Ne gondoljanak semmi sötét dolgot, de tudomásul kell venni az idő múlását. Ez az örök isteni törvény. Semmi emberi mértékkel nagyot nem tettem, csak végeztem, ami rám bízott, s amire képességem volt.

Amikor a 40-es évek közepén az isteni kegyelem hazavezetett, elkezdtem jómagam is élni az akkori fiatalok életét. Sajnos többször hallottam olyan kijelentéseket, amelyek megdöbbenettek és gondolkodásra készítettek. Különösen akkor, amikor az egyik, velem egyidős barátommal találkoztam, aki már vőlegény volt, de végtelen szomorú hangulatban láttam újra. Mikor érdeklődtem szomorúságának okáról, nem akart róla beszélni, de aztán csak elmondta, ami a szívét nyomta. Többször elhangzott az a kijelentés, hogy „csalódtam Rózsikában”. Ehhez hasonló megnyilatkozást már nem először hallottam, ennek hatására írtam 1947-ben az első kis elmélkedésemet az akkori helyi lapban *Csalódtam benned* címmel (ez megjelent az orosházi Harangszóban is).

Látva a sok szétszakadt családot, úgy érzem, ez a csalódás ma is igen gyakori. E sorok írója számára Isten kegyelme volt, hogy azzal, akit mellé rendelt – valóban, miként az eskü szövege mondja: „míg a halál el nem választ” – együtt élt 61 évet és 2 hónapot. Köszönet ezért annak is, kit oly sokszor meztagsadnak ebben az anyagiasodott világban.

Úgy érzem, azt még el kell monda-

nom, hogy 79 évet éltem a kardoskúti tanyavilágban, ott jártam iskolába, gyermekeim úgyszintén. Aki az 50-es években és az azt követő évtizedekben is élt már, azt tudja, hogy akkor sokkal jobb volt hallgatni és rendben végezni azt a munkát, amit a Gondviselés számunkra rendelt.

Az Orosházi Harangszóban néhány gondolatot már megjelent, melyekben megpróbáltam elmondani lelki életünk jelenlegi problémáit. Mindent el kell követnünk, hogy minél egészségesebb legyen felnövekvő ifjúságunk életszemlélete. Tudom, ezen gondolatok irodalmi értéke csepp a tengerben, de mindenki csak annyit tehet az emberi értékek összességéhez, amennyire képes... de azt tenni kell. Ez isteni parancs, mert a gyertyát sem azért gyújtják meg, hogy véka alá tegyék, hanem hogy világítson. Valamikor azt mondta az egyik tanítóm, hogy a legkevésbé művelt embernek is lehetnek jó gondolatai, amit kötelessége továbbadni. Csak ezt próbáltam tenni. Életkorom közelít a kilencvenhez, érzem, be kell fejezni. Remélem, lesznek, akik folytatják ezt az utat! Azzal tisztában vagyok, hogy igazi méltatást csak az Isten adhat, s azt is tudom, hogy sokszor büntető keze az, ami jó útra visz. Hiszem és vallom: jót tenni kötelesség, nem érdem. Tudomásul kell venni, hogy jobb érzés könnyet törölni, mint fakasztani. Még jobb örömköny-

nyeket varázsolni az oly sokat szenvedő ember szemébe.

Mielőtt befejezem búcsúgondolataimat, engedjenek meg még egy szerény véleményt. Nemcsak az a baj, hogy az emberi kapzsiság különböző ideológiákat alkotott, hanem az a legfőbb hiba, hogy azokból hiányzott, ami Krisztus urunk tanításában annyira hangsúlyos volt: szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek benneteket. Elfelejtji az ember az ellenségszeretet bibliai tanítását. Igaz, ennek eszméje megdőlt a különböző valálsháborúkban, hát még a világi ideológiákban. Szomorú csak az, hogy egyik világi ideológia sem hirdette, hogy a másképpen gondolkodókat nem lehet inkvizítori eszközökkel jobb belátásra bírni. Miért? Mert a hatalom birtokában elveszítették józan ítélőképességüket, és az igazi szeretetet. Sajnos a gyarló ember pénzért mindenre képes. Éppen ezért ismételtlen mondom: szeressétek egymást! Végül megkövetem azokat, akiket világi ténykedésem során megbántottam. Tudom, mennyire igaz a bibliai tanítás: nem az mérgezi az embert, ami a szájon bemeleg, hanem ami kijön. Ezért nagyon vigyázzunk arra, hogy mit mondunk. Vegyük tudomásul a sír felé haladva, hogy nemcsak Isten megbocsátó kegyelmére van szükségünk, hanem embertársaink, felebarátaink megbocsátására is. S csak az remélheti ezt, aki tiszta szívből meg tud bocsátani. Kedves hívő és nem hívő testvéreim! Még egyszer kérek benneteket, jegezzétek meg: szeretet nélkül semmik vagyunk!

Erős vár a mi Istenünk! Áldás, békeség! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

CIKORA LAJOS

Cogito ergo sum XI.

Gondolatok a kezdetektől Betlehemig történekről

I. rész: A kezdetek

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” [Jn 1,1] Az Úristen a világot az Ige parancsszavával teremtette. Kezdve attól, hogy „Legyen világosság...”, egészen addig, hogy „hozzon a Föld élő állatokat...”. És megtörtént.

Az Úristen a teremtés hatodik napján úgy látta, hogy a teremtett világ nem maradhat felügyelet nélkül, ezért kell egy teremtmény ennek ellátására. Azt mondta segítő angyalainak (Mikhaél, Gábrriel, Rafael és Uriel), hogy „Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlót: uralkodjék...” [1Móz 1,26]. És megalkották az első embert: Ádámot, a férfit. Isten tudta azt, hogy az általa teremtett világot a ketősség rendszerében alkotta, az általa teremtett Embernek is kell egy társ. Ezért az embertől kivett testdarabból létrehozta Évát, az asszonyt. Tudatukba táplálta azt, hogy „Én vagyok a ti Uratok és Istenetek. Ne legyen más Istenetek.” Utána elhelyezte az első emberpárt az Édenkertben, mondva hogy „szaporodjatok és töltsétek be a Földet”.

A szaporodás módját minden élőlényre azonossá tette olyképpen, hogy az egy hím- és egy nőnemű ivarsejt egyesülésével vegye kezdetét.

Az Úr Lucifer a Földre száműzte. Lucifer erre azt válaszolta, hogy a Föld elég neki ahhoz, hogy onnan az Úr teremtett világát megdöntse. Ármánykodását Éva bűnre csábításával kezdte, aminek folytatása az lett, hogy Isten az emberpárt az ördög hatalmában hagyva, a Földet elátkozva kiűzte őket az Édenkertből. Az ördög az irigység, a kapzsiság és a harácsolás módszerével felhasználta az embert az Isten teremtette világ megdöntésére.

II. rész: A fogantatás

A Szentlélek Isten, a Föld Ura és kormányzója a szaporodó emberiséget próféták küldésével, hívó és az Úristen létezését kijelentő kiválasztottak révén tartotta fenn. Közben látható volt, hogy az emberek érzik, hiszik és félik az Isten létezését, de parancsait kevésbé teljesítik. Bálványokat, képzelt istenségeket tisztelnek, mivel „Istent soha senki nem látta...” [Jn 1,18]. Ezért az Úr arra az elhatározásra jutott, hogy emberként meg kell mutatkoznia. Az értelemhez kötött kezdeti parancsot újjal, az érzelem bekapcsolásával kell kiegészítenie.

Megbízta hát a Szentlélek Istent, hogy oldja meg azt, hogy az Ige emberi testben

foganva megszülessen, és az emberek között éljen. Ennek érdekében keresse meg azt a nőt, aki méltó és alkalmas az isteni magzat befogadására és felnevelésére. A Szentlélek Isten erre Gábrriel arkangyalnak adott megbízást, aki a Galileában lévő Názáretben Mária személyében találta meg az erre alkalmas leányt. A Szentlélek Isten munkája nyomán a fogantatás megtörtént. S amikor Mária (Gábrriel angyaltól) megtudta, hogy ami vele történt, az Isten akaratából történt, felmentve érezte magát a megaláztatás alól. Ez nagy boldogsággal töltötte el. Örömeiben meglátogatta rokonát, Erzsébetet, aki szintén áldott állapotban volt. Az örömhírt neki is elmondta. Amikor József megtudta, hogy Mária áldott állapotban van, az eljegyzést fel akarta bontani, mivel még nem volt vele találkozása. Ekkor Józsefnek is megjelent álmában az angyal, és közölte vele, hogy mindez Isten akaratából történt. Ebben József megnyugodott és vállalta a születendő Istengyermek védelmét és gondozását.

Mária esetének híre a Kelet világában több uralkodócsaládhoz is eljutott. De a hír már úgy terjedt, hogy a születendő gyermek Heródes utódként, mint trónörökös fog megszületni.

József – miután eleget kellett tennie a római császár népszámlálási parancsának – Názáretből Betlehembe utazott Máriával. Közben a napkeleti bölcseknek tudomására jutott, hogy elérkezett a Fejedelmi Gyermek születésének időpontja, és szükségszerű lenne Heródest felkeresni, illetve az újszülöttnak ajándékot vinni. Azonban meglepve tapasztalták, hogy Heródes az esetről semmit sem tud, sőt, arra kérte őket, hogy ha megtalálják, akkor hazafelé menve ismét keressék fel őt.

A királyok a csillagtól vezérelve egy betlehemi istállóban megtalálták a kisdedit, az ajándékot átadták és felhívták a szülőket, hogy sietve távozzanak.

III. rész: Epilógus

Az isteni kisded felnövekedvén, Keresztelő János által megkeresztelve, az Úr kísérelő szavai mellett – „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” [Mt 3,17b] – gyakorolta az emberiség tanítását, megváltását, átadva nekik a szeretet új parancsolatát. Megtörtént hát az Úristen akaratát: az ige testté lett és az emberek között lakozott.

Túrmezei Erzsébet: KÉRDEZ A GYERMEK

Ott fenn lakott a csillagok felett,
De amikor karácsonyeste lett,
Lejött a földre
mint kicsiny gyermek.

És ó, a hidegszívű emberek!
Kis istállóban kellett hálnia.
Szalmán feküdt Ő, az Isten Fia.
Elhagyta érettiünk az egeket.
Úgy-e, apukám, nagyon szereted?

Az apa nem szól. Olyan hallgatóg.
De a kis kedvenc nem vár szavakat.
Odaszorítja vállára meleg,
Kipirult arcát, s tovább csicsereg.

Kicsiny gyermek lett,
gyenge és szegény,
És ott aludt az állatok helyén,
Szűk istállóban. Nem is érthetem.
Milyen meleg ágyacskám van nekem,
Pedig csak a te kislányod vagyok.
S Ő, Isten Fia, Ő, a legnagyobb,
Szalmán feküdt, amikor született.
Úgy-e, apukám, nagyon szereted?

Kint csillagfényes, hideg este... tél
...Bent apja ölén kisleány beszél.

Ott se nyughatott szalmafekhelyén,
Futniuk kellett éjnek éjjelén.
Halálra keresték a katonák.
Menekültek a pusztaságon át.
Milyen keserves útjuk lehetett.
Úgy-e, apukám, nagyon szereted?

Az apa leteszi a gyermeket.
Úgy-e, szereted? Úgy-e, szereted?

Nem bírja már, el kell rohannia.
A jászolban fekvő Istenfia
Karácsonyesti képe kergeti.
Feledte, és most nem feledheti.
Most a szeméből könnyre könny fakad.
Most vádakat hall, kínzó vádakat.
Elmenekülne még, de nem lehet.
Most utolérte az a szeretet.

S míg a szívébe égi béke tér,
Mintha körül a hőlepett, fehér
Tető, utak felett távol zene,
Angyalok tiszta hangja zengene
Szívet szólólgató, szép éneket:
Szegény lett érted! Úgy-e, szereted?

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Bánki-Horváth Antal György és Gyömrei Médea leánya:
ESZTER 2012. december 1.
Kovács Zsolt és Pacsika Viktória Edit fia:
BENCE 2012. december 2.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉS (2012. október 8.–2012. december 3.)

Dr. Gerlei Ervinné (Dénes Róza Magdolna 84) · Juhász Gézané (Kóvágó Katalin 86) · Seres János (63) · Deák Györgyné (Kupecsik Margit 53) · Lukács János (53) · Göndös Sándor Lajos (82) · Szekeres János (78) · Hajdú Ferencné (Csepregi Etelka 87) · Hugyecz Józsefné (Gyömrei Etelka 90)

A VILÁG PEDIG ELMŰLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

ADOMÁNYOK

AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2012. október 8.–2012. december 3.

Mórocz Antal	1000 Ft
Tarr András	4000 Ft
Bakos Józsefné	2000 Ft
Makula Sándorné	5000 Ft
Varga Lászlóné	5000 Ft
Tarsoly Lászlóné	5000 Ft
Janecska András	2000 Ft
Baki Béláné	2000 Ft
Fábián Ferencné	1000 Ft
Czikora Lajos	2000 Ft
Pataki László	2000 Ft
Pataki Etelka	4000 Ft
Vetési Imréné	4000 Ft
Király Béla	2000 Ft
Gombkötő Sándor és neje	5000 Ft
Hajdú Géza	3000 Ft
Czikora Emília	1000 Ft
Szita Mihály	1000 Ft
Zsiros Györgyné	1000 Ft
Éliás Dávid és családja	1000 Ft
Szendi-Horváth Ella	3000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	5000 Ft
Kiss Ferenc és felesége	1500 Ft
Vili István és felesége	2000 Ft
Csepregi Ervinné	2000 Ft
Nagy Rudolfné	1500 Ft
Marosvölgyi Sándorné	1000 Ft
Laszli Józsefné	1000 Ft
Szabó Gizella	1000 Ft
Dr. Horváthné Csepregi Terézia	1000 Ft
Kovács Ferenc és felesége	2000 Ft
Megyik Sándorné	2000 Ft
Csiszár Mihályné	1000 Ft
Bérczes Elemér és neje	1000 Ft
Kovács Pálné	500 Ft

Áhítat

A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcseségnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; Némelyiknek csodatévő erőnek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.

Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztteltünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, amint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a láboknak: Nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtelenebb tagjainak látásnak, azok igen szükségesekek: És amelyeket a test tisztességtelebbe tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; Amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.

És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit. Avagy mindnyájan apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták-é? Avagy mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő erők-é? Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken? Vagy mindnyájan magyaráznak-é? Igyekezzetek pedig a hasznosabb ajándékokra. (Kor 12,4–31)

